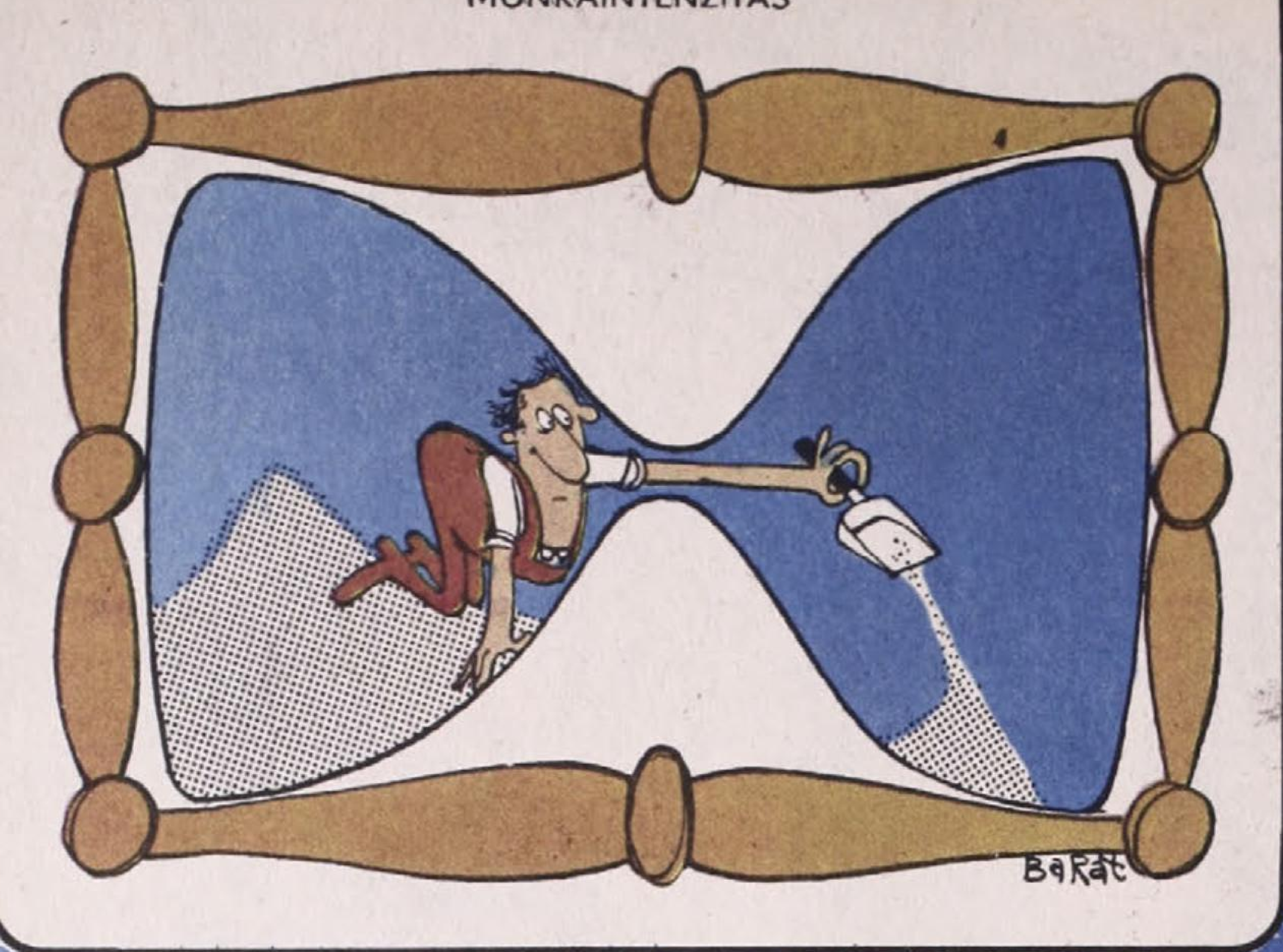
41. ÉVFOLYAM, 25. SZÁM Ára: 3,80 Ft 1985. JÚNIUS 19.

– És ha kéri a kedves vendég, egy perc alatt istállóvá varázsoljuk a lakosztályt!

MUNKAINTENZITÁS

Ki forog? Mi forog?

Midőn olvastam az újságcikket, hogy a Nagymező utcában újraszületik a híres Arizona mulató, legelőször is, stilszerűen, táncraperdültem örömömben. A Nagymező utcának ezen a részén az elmúlt évtizedekben kínos egyoldalúság mutatkozott. Ugyanis csak az egyik oldalon forgott az éjszakában a vörös malom lapátkereke. A másik oldalon nem forgott semmi.

Az újságcikk szerint ez az áldatlan állapot már nem tarthat soká, mivel a hetedik ötéves tervben az Arizona feltámasztása megtörténik. És akkor – olvasom a cikkben – a Moulin Rouge-zsal szemben, a magasban ismét körbe-körbe foroghatna a hosszú álmából ébredt bearanyozott táncospár. És ha még mindehhez hozzáveszem, hogy ez az egész gyönyörű látomány cakompakk bagatell százmillió forintos beruházást igényel . . .

Máris megkérdezem – nem szeretném, ha pótberuházásokra lenne szükség –, hogy ebbe a százmilliócskába belekalkulálták-e a szeparék újralétesítését is? Mert ha már Arizona, akkor legyen Arizona, nem igaz?

Hanem ami a legfőképpen a szemébe csalta a meghatódás könnyeit, az a híradásnak ama része, miszerint a hét napjait megosztanák az Arizona bár és a helyén jelenleg működő Thália Stúdió között. Hétfőn Arizona, kedden Thália, és így tovább . . . Tetszik érteni?

Már előre belereszketek az élvezetbe, ha arra gondolok, hogy befizetek egy pezsgős, görlös, szeparés dáridóra, de – mert eltévesztettem a napot – odabent a mulatóban egy évtizedek óta közkedvelt prózai színművészünk fogad, mivel akkor éppen ott tartja költői előadóestjét. Pláne, ha közben még forog is a parketten. Amelyik süllyeszthető.

Ha hosszú álmomból ébredt bearanyozott táncospár lennék, szebbet ennél kívánhatnék-e?

Sas György

Beszélgetés

Ketten vagyunk most, Lenin, meg én.

Lenin mint szobor a kirakatban . . .

Jó estét, Vlagyimir Iljics, kicsit meglepett, hogy itt találkozunk. Nem mintha nem láttam volna még az ön mellszobrát kirakatban, sokszor is láttam, de mindig csak ünnepre készülődős napokban. Most viszont akárhogy vallatom a naptárt: közel-távolban semmi ünnep, az egy Úrnapját kivéve, azt mégsem gondolnám, hogy erre az alkalomra kidíszítenének egy boltot, pláne az ön szobrával, népfrontos igyekezetünk nyájassága idáig azért nem terjed.

De nemcsak az időpont, a hely is különös, sajátságos. Műszaki bolt – a Használtcikk Szövetkezet kezelésében. Érdekes, színes a társaság: számítógéptől a herendi levesestálig van itt minden. Mások talán méltatlannak találnák ezt a környezetet, de Ön, tudom, mindig értékelte a valóságot, s ez itt bizony a vaskos valóság, ilyen sokrétűen kusza, összevissza világ ez a mienk, mint itt ez a kirakat, ez a bolt. Tudom, az se zavarja különösen, hogy a vállán ott a jegy, rajta a cikkszám és az ár . . . Bizományba adták Önt is, mint amott azt a porcelánmacskát . . .

Engem leginkább az birizgál, Vlagyimir Iljics, hogy vajon honnan került Ön ide? Felszámoltak talán egy hivatalt, s úgy vált gazdátlanná? Ilyet manapság elképzelni sem tudnék. Magántulajdonból kerülhetett ide mindenképp, de miért? Nagyobbra cserélték talán volt gazdái, mint az autójukat? Vagy ez a vibrálós zöld színe nem ment az új szalongarnitúrához? Vagy útban volt, mert takarta a frissiben kiakasztott kutyabőrt? Vagy az Ön figyelő, átható tekintetét nem bírták, mert volt valami restellni valójuk? Vagy meghalt a régi gazda, s a fiak nem vállalták az örökséget?

Itt van a szomszédban az öregek napközi otthona. Naponta kétszer elhaladnak itt az ősz napközisek. Egyik-másikuk meg-megáll a kirakat előtt . . . Ilyenkor azt hiszem, beszélgetnek Önnel, elősorolják bizományba adott kis életük folyását. Tudják, hogy Ön meghallgatja őket.

Radványi Barna

PESTIEK

„Előre Megmondtam" Klub

Más most...

SZEZON

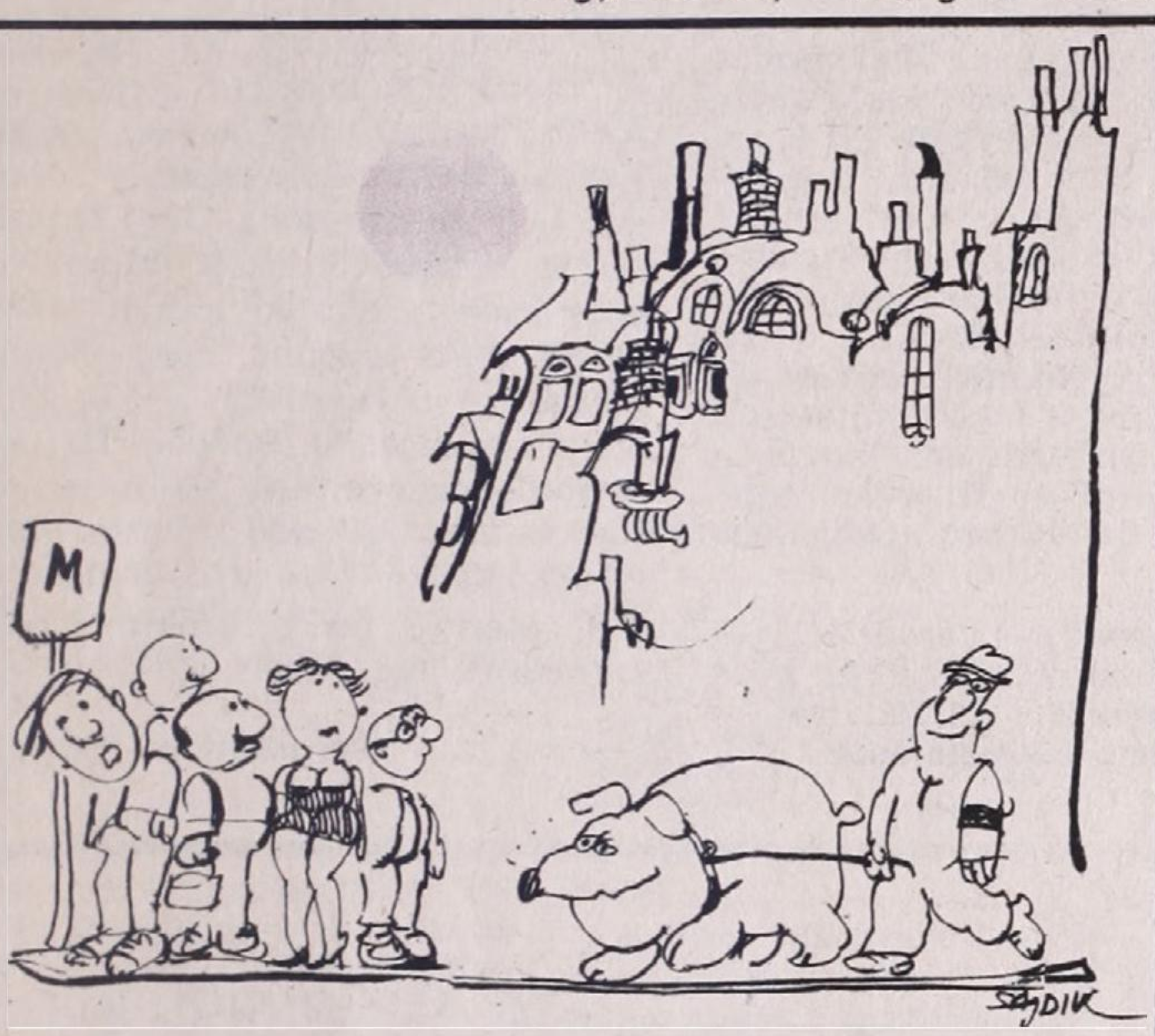

– Fagylaltosztály balra, gombaosztály jobbra.

MAGYAR CÁPÁK

– Bent már nincs jegy!

– Olvastam, hogy megszigorítják a buszokon az ellenőrzést.

APÁLY

– Én tulajdonképpen csodálom, hogy még ennyi is van benne, amikor már az egész ország vízzel főz...

SZELLEMBE ZÁRT PALACK

Mint ismeretes, nekünk már nagyon sok mindent sikerült megoldanunk. Feltaláltuk a Rubik-kockát, megoldottuk az államosítást, majd később a magánvállalkozásokat, megoldottuk a föld állami illetőleg szövetkezeti tulajdonba vételét, majd a háztáji gazdaságok felvirágoztatását is. Sőt figyelemre méltó eredményeket értünk el a kör négyszögesítése területén is; legalábbis a vállalati vezetői kört már sikerült üzemi négyszögbe tömöríteni.

Egy dolog van, amit még nem sikerült megoldanunk: az üvegvisszaváltást.

Pedig az elméleti szakemberek kimunkálták, hogy a probléma megoldásának két lehetősége is van:

1. az üvegek visszaváltása,

2. az üvegvisszaváltási kötelezettség jogszabályi elrendelése.

Mi a 2. számú megoldást választottuk. Egy derék miniszterünk aláírt egy rendeletet, amely szerint a boltok kötelesek visszaváltani az üres üvegeket, akár tetszik ez a kereskedőknek, akár nem. Namármost: más demokráciákban a kereskedők úgy tiltakoznának az ilyen önkényes rendelkezések ellen, hogy például tüntetést szerveznek, az üres üvegekből barikádokat emelnek, esetleg lepaktálva a parlamenti ellenzékkel, megbuktatják a minisztert.

A mi kereskedőink azonban jóval fegyelmezettebbek, egyszerűen nem hajtják végre a miniszter rendeletét — és kész!

Az illetékesek szerint a kereskedelem azért makacsolta meg magát, mert mi — tehát a vásárlók — jóval több üveget viszünk vissza, mint amennyit vettünk. Úgy bizony, ne tessenek csodálkozni, én is kétszer olvastam el a nyilatkozatot, mert nem akartam hinni a szememnek.

Szóval lebuktunk. Az Illetékes lelki szemeivel talán, már látja is, hogy munkából hazatérve bezárkózunk a lakásunkba, lehúzzuk a redőnyt, bedurrantunk az üveghutába, aztán gyerünk, adjunk neki — üveget fújunk egészen a tévéhíradó második kiadásáig. A gyerekek az elkészült palackokra ügyesen papírcímkéket ragasztanak, és másnap reggel már viszszük is az árut a sarki kisközértbe.

Ez még mind semmi, mert tessenek megkapaszkodni, az országban nincs elég üveg, ezért évente 200 millió darabot importálunk. Nem tudom, mit adunk a külföldi üvegekért cserébe, de az sem lepne meg, ha üvegeket.

A dolog most úgy néz ki tehát, hogy importálnak egy csomó palackot, bort töltenek bele, ezt én megveszem, a bort megiszom — az egész folyamatban ez az egyetlen örömöm! — majd az üres üvegeket nem veszik vissza. De mivel én következetes és követelődző vevő vagyok, a következő héten újra bemegyek a közértbe a boromért, de ehhez az illetékesek kénytelenek további palackkontingenst importálni. Világos ez, mint az asztali fehér.

Konstruktív javaslataim az illetékeseknek címzetten a következők:

a) Szíveskedjenek az üvegeket idehaza visszaváltani, belepakolni egy vagonba, és a vagont áttolni a hegyeshalmi határállomás túlsó oldalára. Másnap szíveskedjenek kiküldeni a Palackimpextől egy üzletkötőt, aki jó pénzért megveszi majd az árut. A továbbiak a szokott módon.

b) Ha ezt a megoldást egy kicsit bonyolultnak találnák (ami kizárt), akkor az importált 200 millió palackból ráméső részt (cca. 20 üveg) szíveskedjenek ne importálni, mivel ez a kontingens a lakásomon átvehető. Hétfőn-szerdán-pénteken 8—11-ig, kedden, csütörtökön 13—15-ig. Szombaton zárva!

Trunkó Barnabás

– Fel fogjuk jelenteni a levegő szennyezéséért!

– Vologya barátod kéri, hogy ugorjunk ki Moszkvaba, vigyünk neki vodkát!

SÚLY-CSONKÍTÁS

Hosszabb idő óta nem jártam kedvenc ősparkomban, a romantikus fekvésű, színpompás, a költő megénekelte, vadregényes Almássy téren. Amióta nem láttam korunk nagy humanistáját: Droznicsek Árpádot, keserű vonás került a szája szegletébe. Hiába, sok nemes harcot vívott már az Emberiség érdekében. Most hideg kelkáposztát kanalazott egy kis kék zománclábasból.

— Jó étvágyat, Árpád — köszöntem rá illő tisztelettel.

— Üdvözlöm — biccentett kimérten és egy púpozott kanál főzelék eltűnt a szájában.

— Szabad érdeklődnöm, jelenleg milyen missziót vállalt a köz szolgálatában?

— Megfigyelőként működöm — jelentette ki büszkén.

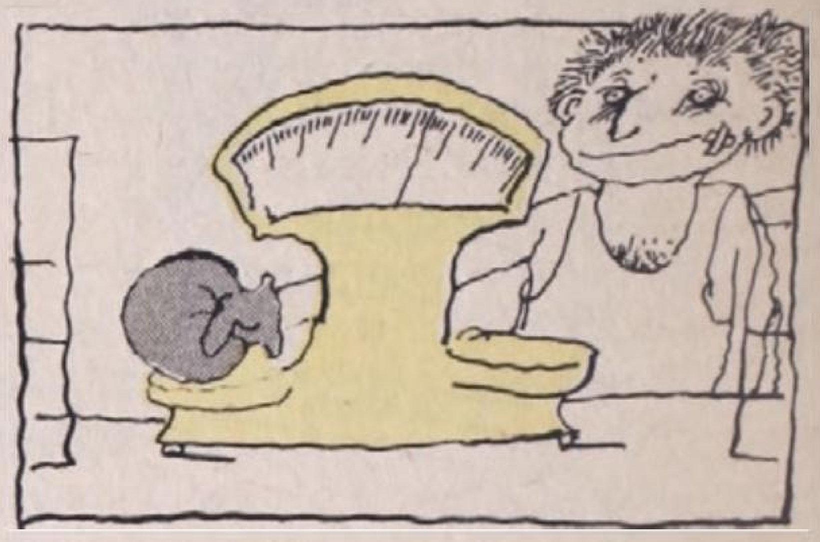
— Mit figyel meg? — kíváncsiskodtam.

— A mérlegeket az élelmiszer- és gyümölcsüzletekben. Elsősorban a kerületi kisnyugdíjasok érdekeit képviselem. Régi panasz, hogy a kereskedő rádobja a mérlegre az árut, s még szeszélyesen ingadozik a mutató, amikor lekapja a húst, gyümölcsöt. Ezáltal 5—10 dekányi súlycsonkítást követ el. Matematikailag kiszámítottam, hogy egy kisnyugdíjast, havonta átlag 175 forint 40 fillérrel csapnak be az üzletekben. Cselekednem kellett.

— De hogyan? — kérdeztem. — Hány olyan bátor ember él köztünk, aki ilyenkor szólni mer a zordon, szigorú kiszolgálónak?

— Sajnos, én sem vagyok ilyen bátor — sóhajtott Droznicsek Árpád. — De sikerült megnyernem Stehola II-t, négyszeres ezüstérmes nehézsúlyú ökölvívót. Társadalmi munkában, szabad idejében ketten járjuk az üzleteket és ha az eladó a mozgásban levő mérlegről lekapja az árut, Stehola II. csak ennyit mond: Figyelmeztetem, már az első menetben kiütéssel szoktam győzni. Melyik eladó merne szembeszállni a szélesvállú, kötélizmú sportolóval? Az eladó hajszál pontosan számol.

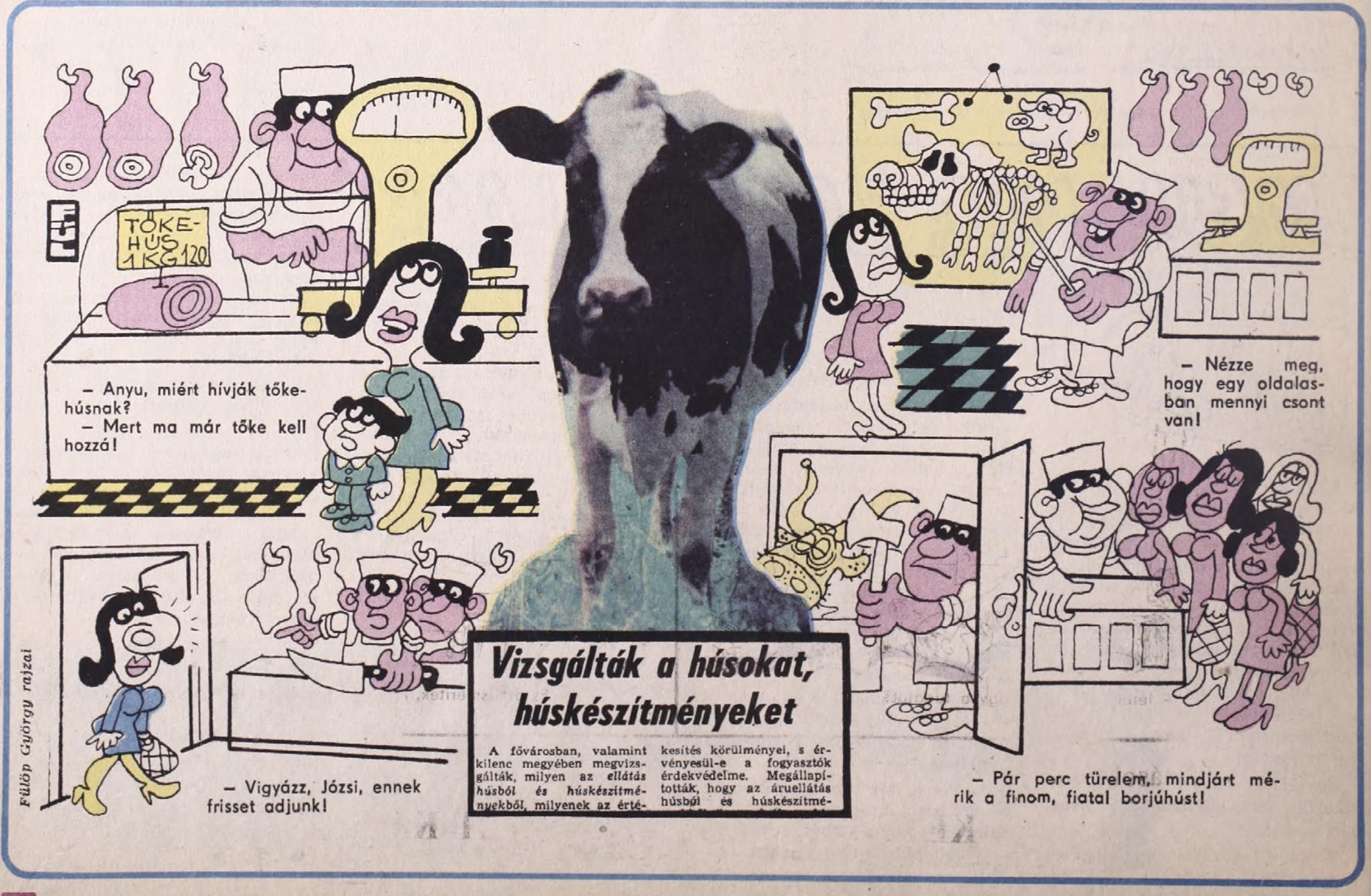
— Gratulálok Droznicsek. Ön megint tett valamit az Emberiség szolgálatában.

— Igen, csak egy kis baj van — mondta szomorúan Árpád. — Az üzletek ellenintézkedést tettek. Tegnap bementünk Stehola II-vel egy gyümölcsárudába, hogy képviseljük a vevő érdekeit. Mikor az ezüstérmes ökölvívó annyit mondott: „Már megint meg akarja károsítani a vevőt?!" — a pult mögött megjelent Bodolai III., az ötszörös aranyérmes ökölvívó és fenyegetően támadó állásba helyezkedett az eladó védelmében.

A mérleg pedig senkitől sem zavartatva ingadozott ide-oda.

Galambos Szilveszter

Fülöp György rajzai

Érettségi találkozó

Betotyog az étterembe egy tisztes jómódba öltözött középkorú úr és akkorát csap a hátamra, hogy azt hiszem, az már nem is az én hátam, hanem a mellettem ülő Hányavetié.

— Szia, Petár! — mondja! — Emlékszel?

Hát hogyne emlékezném, ő volt az, aki az egykori, megboldogult gimnáziumi osztályomban kicserélte, természetesen puszta szeretetből, Szalmonella tanárnő szemüvegét. A tanárnő, aki egyébként biológiát és földrajzot tanított, lányos zavarában összekeverte a Kisalföldet a Nagyalfölddel, valamint a kétszikűeket az egyszikűekkel.

Ekkor kapcsolódott be a beszélgetésbe a kis Hányaveti.

— Amikor fehérre festettük a táblát? Hahaha!

Úgy röhögött, mint egy retardált napközis, akinek leesett a húszfillérje és hosszas keresgélés után megtalálta. Már valami rémlik, befestette a táblát, vett hozzá fekete krétát és roppant jól érezte magát. Most egyébként egy közepes vállalat igazgatója, három gyermeke van és enyhén hullik a haja, azt mondja, ez a beosztásával együtt jár.

Jókarban lévő úriasszony esik mellénk a közeli asztalra. Ha jól emlékszem, Viháncz Marionett, férjezett nevén Erdei Tisztásné. Egyszer, ha nem csal az emlékezetem, a kémiaszertárban...

— Na, Bütyök, mit szólsz hozzá, mintha csak tegnap lettünk volna együtt a fizikaszertárban! — nyögi sejtelmesen Viháncz Marionett.

— Nem vagyok Bütyök, — vágom ki önérzetesen —, és az eset különben sem a fizika, hanem a kémiaszertárban játszódott.

Viháncz Marionett úgy néz rám, mintha nem is lenne a férjének három butikja, négy telekkel és balatoni nyaralókkal.

— De Bucikám, ezt, nem mondhatod komolyan! — — csörgeti meg a másfél kilós aranykarperecét. — Vagy lehet, hogy mégsem te voltál?

— Hahaha! — mondja ismételten a kis Hányaveti, aki kétszer járta a második osztályt, onnan az ismeretség. Ha ideges volt, tudta mozgatni a fogait, ha nyugodtnak látszott, akkor viszont a füle botját sem

mozgatta. — És az milyen volt, amikor a Csőbálvány Rozi egyszer egy tankkal jött be az osztályba? Az apjától kunyerálta el, természetesen csak kölcsönbe. Apukája, aki katonatiszt volt, megígérte neki, hogyha jól felel világnézetből — mondjuk marxistára — akkor kap két töltényhüvelyt, de sajnos a raktárban momentán éppen csak tankot lehetett találni. Hahaha!

A kis Hányaveti még most is úgy röhög, mint évekkel ezelőtt, amikor egy macskát talált az iskolatejben. Valami haver csempészte oda, merő barátságból és véletlenségből. Hadd röhögjön a kis Hányaveti, tavaly veszteséges volt a középvállalata, a nagyobbik gyermeke tűzoltó szeretne lenni és a haja nemcsak úgy általában hullik, de többnyire egyenesen bele a levesbe.

— Köbükikém, te semmit nem változtál! — hallok a hátam mögül egy ismerős hangot.

Nem vagyok Köbüki, de azért megfordulok. Enyhén emelkedett hangulatban levő férfi, nyakkendővel, kissé félrecsúszott diplomatatáskát szorongat a hóna alatt...

— Nem vagyok Köbüki! — jelentem ki a teljesség kedvéért. — Fogadjunk, hogy te vagy a Kisüsti Isti!

— Nem találtad el haver! — lapogatja a vállam. — Csótány Béla vagyok, egyszer osztálykirránduláson én cseréltem fel az erdőben a turistajelzéseket. Nem emlékszel? Húsz órát bolyongtunk a mínusz tizennyolc fokban... De szép is volt! A kis Lamantin Gézinek megfagyott a lába, de ezt csak később vette észre!

Már együtt nevetünk, mind a huszonheten, akik eljöttünk a harminchatból az érettségi találkozóra. Mindenki emlékszik, amikor Szamárlaky Renáta addig szemezett a Varjas tanár úrral, míg az végül elment traktorosnak, Kétlövetű Lacika — ma a hazai magfizikai kutatásokat vezeti — testnevelés órán pornóképeket rejtegetett a hóna alatt és az egészre csak a nyújtógyakorlatnál derült fény!

Szóval, fantasztikus memóriánk van, sok mindenre emlékszünk, csak arra nem tudna egyikünk sem válaszolni, hogy milyen feltételek mellett lehet koszinusz iksz nagyobb vagy egyenlő szinusz ipszilonnal. Hiába, mi már ilyen osztály vagyunk — nem az iskolának, hanem az életnek tanultunk!

Föld S. Péter

IDEGENFORGALMI FOGÁS

A RÁKÓCZI ÚTON

– Vegye meg fiatalember, eredeti Térdszalagrend.

ELVI TANÁCSKOZÁS

– A letet formaljuk, vagy a tudatot?

NYÁRI VICC

– Es azt ismeritek, hogy két Guido utazik a vonaton?...

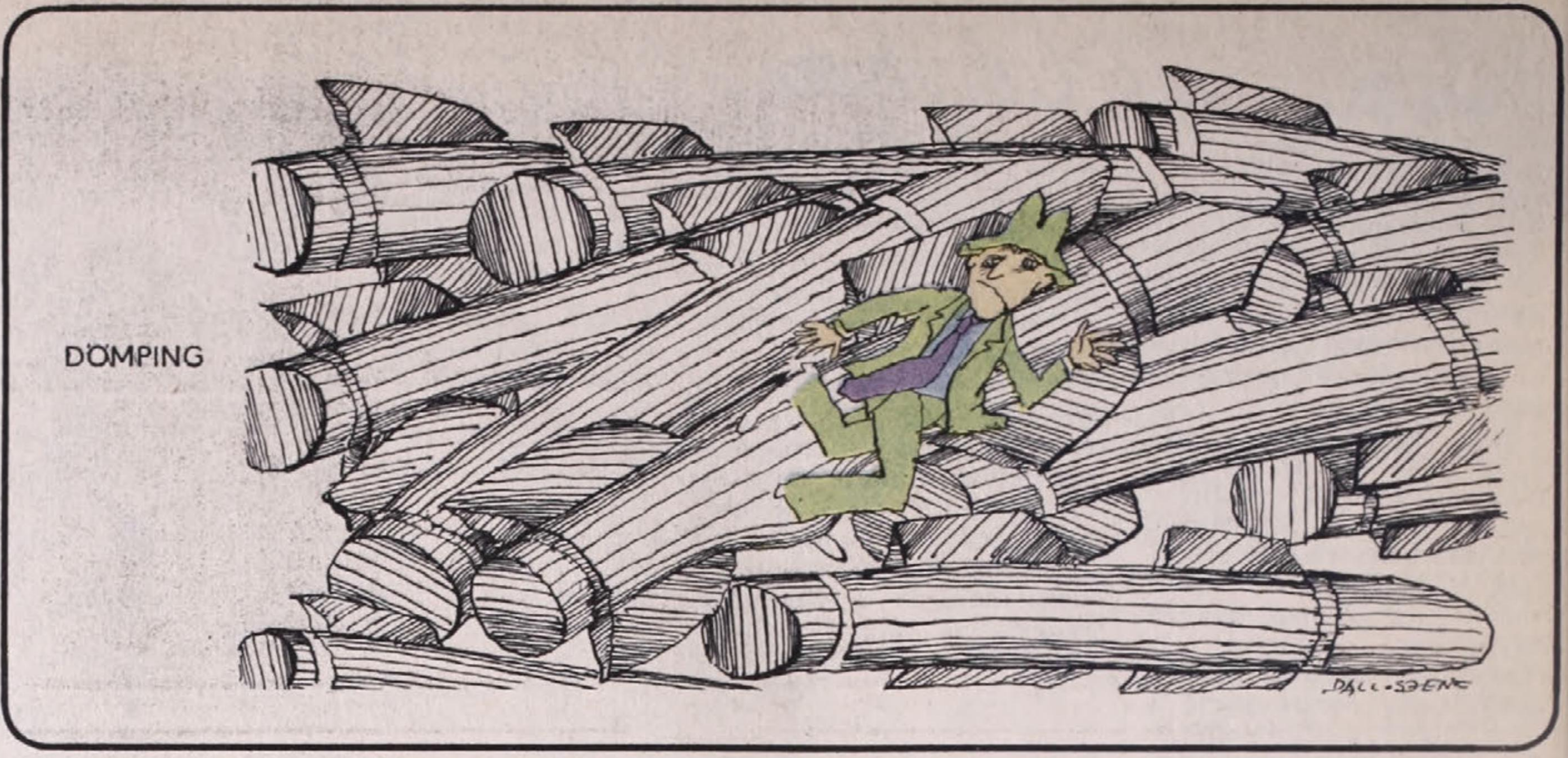
A pótválasztások jelszava:

KÉTSZER SZAVAZ, EGYET KAP

GYÖRE IMRE:

Marsall-bot

Eltesszük
tavasszal kidobandó
lomok közé
a marsall-botot,
mit valaha valakik
kiszedtek a sárból,
remélve: jó lesz
kondásnak disznót terelni,
vagy ártányt, emsét
orrbacsapni a réten,
a disznó-legelőn,
amikor éppen
zavarja a dagonyázást,
eltesszük, habár büdös,
mert átitatódott
a budi tövébe
rakott trágyák levével,
csak félős:
a kidobott hűtők,
asztalok, székek,
lábasok, kibelezett
fotelek közepette
megutálják a kukások,
s ott bűzölög,
míg lassan újra
visszasüppedd a földbe,
végérvényesen
s mindörökre.

BAKI BAKI HÁTÁN

Napilap-mondat: *„A vállalatfelügyeleti »köldökzsinór« főszabálykénti elvágása* kellő garanciát jelent..."

Tetszenek érteni, nem? Egyfelől adva van egy vállalatfelügyeleti köldökzsinór, másfelől emennek főszabálykénti elvágása, úgy is, mint garancia. Adva volna továbbá — magyar nyelvvizsga esetén — a szerzőnek a nyelvtan fő szabályaiból való garantált elvágása.

●

Egy irodalmi hetilapból: „A közoktatás egésze a *kevés számú prioritást* élvező területek közé tartozik."

Megvallom, én már azt sem tudom, mi az, hogy „kevés számú", mert valami vagy kevés, vagy csekély számú (netán alacsony számú); ámmost mit szóljak a „kevés számú prioritás"-hoz?

Magyar nyelven a mondat, gondolom, így hangzott volna: *„A közoktatás az elsőbbséget élvező kevés ágazat egyike."*

Aki magyarul ír, az írjon magyarul. Kiváltképpen irodalmi hetilapban.

●

Ha már irodalomnál tartunk, íme, mit olvasok egy kritikában: *„Ma az író nem vállal újságírói munkát*, mint tette Kosztolányiék nemzedékében szinte mindenki..."

Hm. Biztos ez? Itt van, teszem azt, Kardos G. György, Moldova György, Nemes György, Hárs György, Bolgár György és — elnézést — e sorok írója, hogy hamarjában csupán néhány Györgyöt említsek. Itt van továbbá Kertész Ákos, Ungvári Tamás, Bertha Bulcsú, Galsai Pongrác, Görgey Gábor, Csurka István, Szakonyi Károly, Nyerges András, Gyurkovics Tibor: életművük tisztes hányadát teszik ki a hírlapi tárcák. A legutóbb említett öt szerzőéit ráadásul éppen abban a lapban olvashattuk (és olvashatjuk manapság is), melyben a fönti mondatot találtam.

Lehetséges, hogy az elsoroltak egyike sem fér bele az „író" fogalmába?

●

NDK tévésorozat a tévében. A háború utolsó évében járunk, s a náci tisztek lépten-nyomon *Wroclaw*-ot emlegetik.

Nem tudom, a szerző vagy a fordító számlájára kell-é írnunk szarvashibát. Mindenesetre tény, hogy a nácik még véletlenül sem nevezték volna Wroclawot másként, mint így: *Breslau.*

●

Szécsi Pál dalaiból készült összeállítás jelent meg a lemezboltokban. A borítón olvasható tájékoztatás szerint *nagylemezen még nem publikált* felvételekből.

Nos, az új lemezen szereplő „Kósza szél" című slágert megtaláljuk az LPX 17 584-es, a „Talán sok év után"-t pedig az LPX 17 644-es számú, most is kapható lemezen.

Van persze olyan Szécsi-szám is, mely valóban nem szerepelt még nagylemezen, például az 1967. évi fesztivál-siker, a „Csak egy tánc volt". Ezt azonban az új lemezen sem találjuk...

„Ütemes vastaps zúg" — mondá a tévériporter.

Úgy vélem, túlontúl szűkszavúan. Utóvégre beszélhetett volna *ritmikusan ütemes vastapsról* is.

●

Hiába magyarázom a legkülönfélébb éttermekben, hogy az étlapon szereplő „Gordon Bleu" nem *Cordon*. Van, ahol ráadásul „Gordon *Blou*"-t írnak az étlapra, nyilván a külhoni vendégek harsányabb jókedvere való derítése céljából.

A *Cordon bleu:*: kék szalag (francia), melyet *nem* Gordon Zsuzsáról neveztek el. A „kék" angolul: *blue*, németül *blau;* „blou" nincs. Lehet, hogy a rejtélyes elnevezés izgalmasabbá teszi a rendelést, de hogy nem vet valami jó fényt hazánkra, annyi szent.

Akárcsak a számos hazai „boutiqe", melyből szegény butik kihagyták a „q" utáni kötelező „u"-t.

●

Az utóbbi hetek három legszebb sporttudósítói mondata, mindössze annyi kommentárral, hogy mindegyikük olyan ízes-zamatos, akár egy hamisítatlan magyar *gulyás:*

1. *„Fiatal csikók kakaskodása".*
2. *„A kapu előtt elfogy a tudományuk, és a helyzeteiket sem használják ki."*
3. *„Már mind a két csapat kihasználta a cserelehetőségeket, legalábbis az NDK-beli."*

Timár György

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Mama, a papa azt mondta, hogy a majmoktól származunk. Ez igaz?

— Nem tudom, kisfiam, apád sohasem engedte, hogy megismerkedjek a családjával.

*

Férj a feleségnek:

— Figyelted azt a nőt aki az imént ment el mellettünk?

— Melyikről beszélsz? Arról a festett hajú, műszempillájú, csámpás vén csatalóról, aki abban az ízléstelen lila bőrkabátban és régimódi nemezkalapban ügetett el mellettünk? Mit kellett volna megnéznem rajta?!

*

— Az én szomszédom csuda különc!

— Ugyan miért?

— Hát mert a szobanövényeket a konyhában tartja!

Nem esett ki az MTK

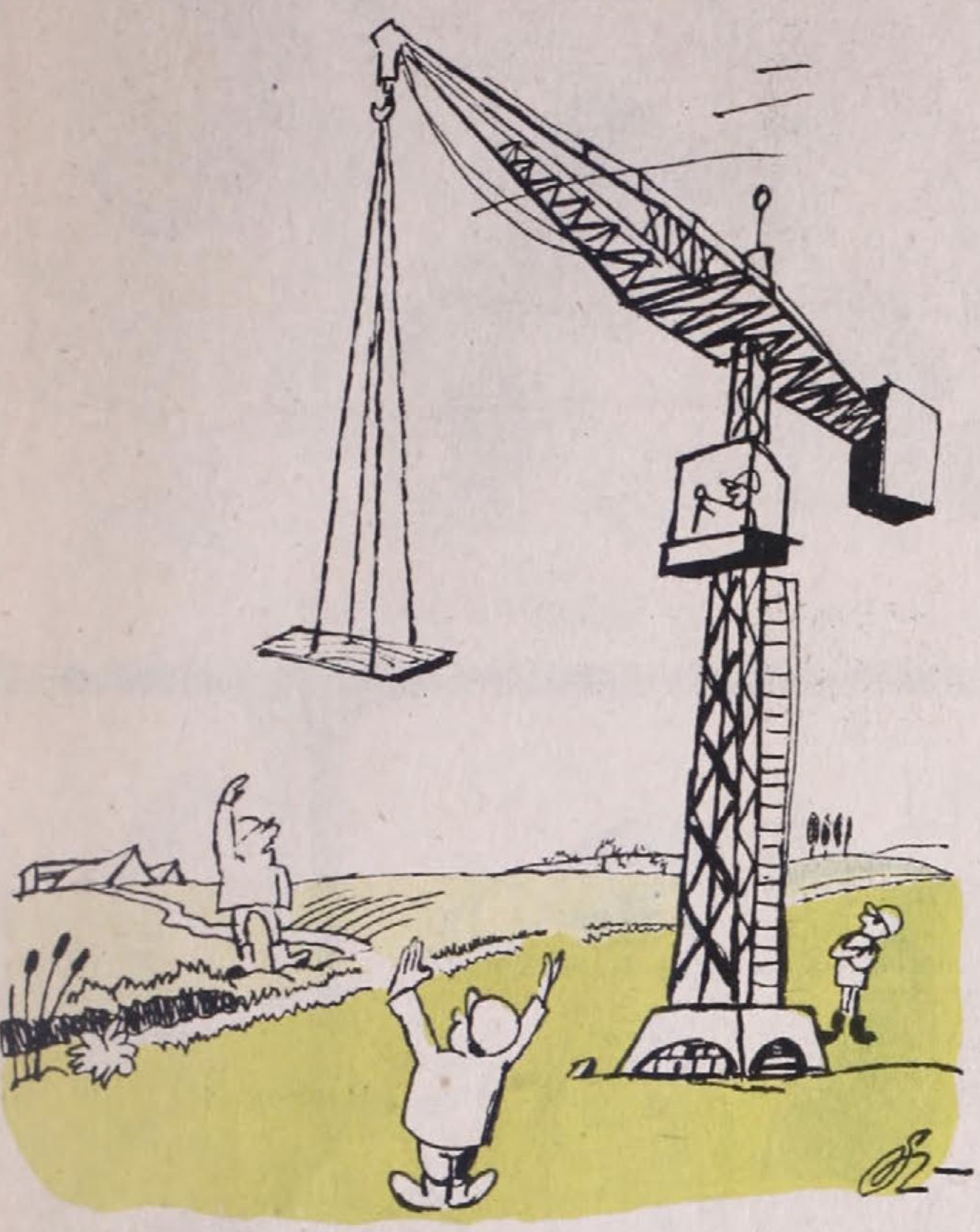
ÖRÖMÜKBEN VEREBEST LEHETNE FOGATNI VELÜK

Tömeges megbetegedés Poroszlón — ivóvíztől

EZ IS AZ ALKOHOLISTÁK MALMÁRA HAJTJA A VIZET

TÚLSZERVEZÉS

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

— A férjem meg én sohasem veszekszünk a pénz miatt. Az az aprópénz, amit ő keres, nem éri meg, hogy veszekedjünk miatta.

MAGÁNERŐBŐL

— Elhamarkodtad Lajos, most kaptuk a táviratot, mégis jön a kőműves!

GAZDAG SZEGÉNYEK

— Kedves elvtársak! — mondta frappánsan a tudós kutató, majd lecsatolta karóráját és az előadói asztalra tette. Rápillantott a mutatókra, nagyot sóhajtott, mert tudta, hogy azért a szerény óradíjért ötven percet kell szövegelnie.

— Előadásom témája a szegénység. Vagyis az a kérdés, vannak-e manapság szegények Magyarországon? Egyes ellenzéki csoportok, csoportocskák a szegénységből akarnak tőkét kovácsolni maguknak, pedig, elvtársak, a szegénység nem tőke. Bizonyíték erre a mi országunk is. Hogy a szegénység, akarom mondani ezen devianciával való foglalatosság ne legyen egyesek kiváltsága, azért kell nekünk most, a remélem kiadós ebéd előtt foglalkoznunk ezen témával.

Egyáltalán hány szegény van minálunk? Mondhatnék most itten mindenféle számokat. Kis számokat, nagy számokat meg hasszámokat, de hiába markolják meg az elvtársak az írószerszámaikat, én nem fogok számokat mondani. Mondhatnék éppen százalékokat is, de azt sem mondok, nem titkolózásból, hanem azért, mert nincsenek pontos adataink. Mert kérem tisztelettel, ki ma a szegény?

A laikus arra gondolhat, hogy az a szegény, akinek nincs pénze. No jó, vegyük ezt a, mondhatni tipikusnak látszó esetet. De miért nincs pénze, teszem azt Hilovcsik papának? Mert elissza, kérem tisztelettel! Elissza, el az az utolsó fillérig. Hát kérem ő aztán nem szegény. Csak szegény iszákos. Vegyünk egy másik példát. Nincsen pénze mondjuk az aranyszívű Beregtóti néninek. Nincs annak bizony egy árva petákja sem. Nem kap az nyugdíjat, kegydíjat, még vízdíjat sem. Tehát szegény? Szegény a fenét! Pasaréti öröklakása van, másfél kiló ékszere van és két Rubense. Tehát nem szegény! Szegény, mondjuk a Robinecz néni, mert egy fityinget sem keres. Szegény lenne bizony, mint a templom egere, ha nem lenne a férje szülész-nőgyógyász professzor. Netán szegénynek minősíthetjük az agg Véreres mamát, mert csupán 2243 forint a nyugdíja? Minősíthetjük úgy is, ha azt nem vesszük figyelembe, hogy két fia van. S mindkettő miniszter. Vannak ilyen kisjövedelmű nyugdíjasok is. Bár objektíven meg kell állapítanom, hogy ez nem jellemző a többségre. Nincs annyi miniszterünk, pláne, ha továbbra is összevonogatják a minisztériumokat. A szegény kisnyugdíjasok meg csak szívhatják emiatt is a fogukat.

De menjünk tovább! Szegény az, aki koldulásból tartja fenn magát, de otthon százezreket rejteget a szalmazsákban? Szegény az, aki 1800-ért takarítónő egy kisszövetkezetben, de este a Maximban strichel? Szegény az, akinek egy vasa sincs, mert vagyonelkobzásra került a sikkasztott 15 milliója? Szegény az, aki azért nyomorog, mert elkártyázza, ellóversenyezi, elfélkarúrablózza, elborítékossorsjegyezi a pénzét, netán cédákra költi dús élte kincsét? Szegény az, akinek hivatalosan nincs adóköteles jövedelme, de illegális patkányirtásból vagy gyémántcsiszolásból százezreket vág zsebre? Hát szegény az, elvtársak, aki gazdag?

Tehát a pénz, a jövedelem nem döntő tényező a szegénység vizsgálatánál. Ez idáig kiderült, s most boncoljuk tovább a kérdést. Szegény lehet az is, akinek nincs lakása, bár viszonylag jól keres. Ha, mondjuk a Bezerédi kartársnak ötezer a fizuja, de ebből kettő és felet albérletre költ, akkor az szegény vagy átlagos jövedelmű? Az is lehet persze szegény, akinek van lakása. Isteni szerencse folytán megszerzi az a pályakezdő a két és fél szobás öröklakását, s máris a legsúlyosabb szegénység bugyraiba taszítottuk. Most adjon neki a tanács szociális segélyt, mert egy 72 négyzetméteres öröklakás OTP-részletével és a rezsivel verte meg a sorsa? Vagy nézzük meg azt, hogy egy háromgyermekes család szükséglakásban tengődik. Dehogy tengődik, hanem dőzsöl, mert a düledező viskó bére csak hetven forint. Meglepi őket az állam egy háromszobás összkomforttal, s máris a legteljesebb nyomorba kerülnek. Most tessenek mondani, ki a szegény minálunk?

Nézzünk egy tipikus esetet! Egy egyedülálló kisnyugdíjas — jogosan — tanácsi segélyért folyamodik. Megkapja. S másnap 13+1-ese lesz a totón, ötmilliós nyereménnyel. Akkor mi van? Vagy egy még tipikusabb eset. Alacsony jüvedelmű cérnagyári munkásnő munkásszálláson vegetál. Úgy ahogy kijön a béréből. Amerikai nagybácsija a huszadik születésnapjára küld neki egy tizenkét méteres országúti cirkálót. Az a szegény lány a bugyiját is ráfizeti a kocsi fenntartására, pláne, hogy most a parkolási díjak is emelkedtek.

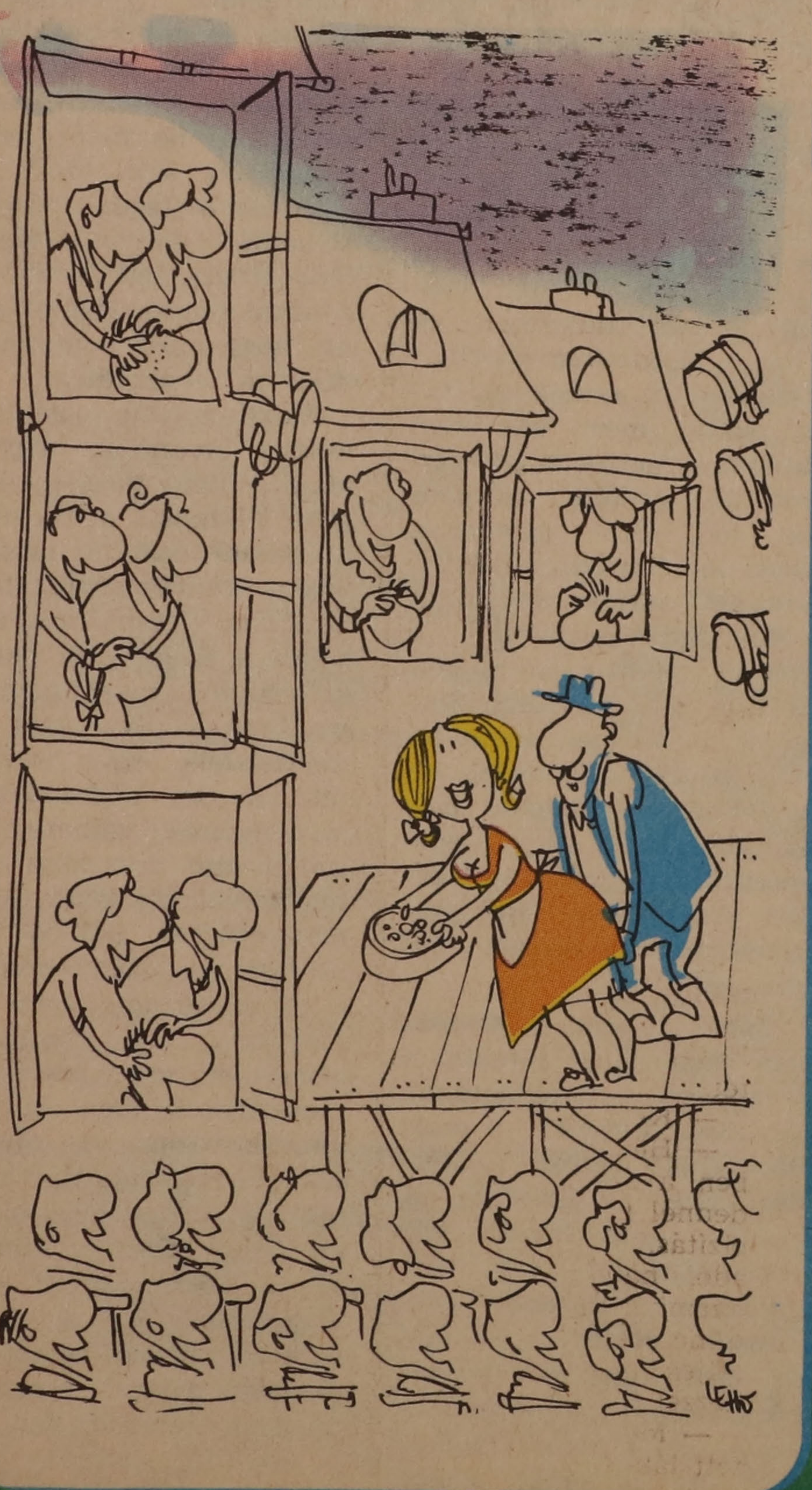
Kérdezem én most már, kedves elvtársak, hogy ki ma a szegény Magyarországon? Piszkosul nehéz megállapítani! Ezért határozott úgy a kutatóbázisunk, hogy helyszíni tanulmányokat végez a szegénység pontos kritériumai megállapítására. Erre az évre már beütemeztünk egy brazíliai utat a riói bádogvárosok szegényeinek, valamint egy itáliai utat a nápolyi nyomortanyák lakóinak tanulmányozására. Sajnos több utazásra nem telik, szegény a minisztérium. Hogy mit mondanak az elvtársak? Miért nem megyünk tanulmányútra Rákospalotára, a Józsefvárosba, a főváros környékére, aprófalvakba, tanyákra? Őszintén szólva erre még nem is gondoltunk. Köszönöm az écát! Megígérhetem, hogy a következő tervciklus kutatási főirányai közé felvesszük a javasolt helyszíneket is.

Majláth László

– Ígérd meg, hogy a gyereknek nem az állam lesz az anyja!

VASKOS NÉPI KOMÉDIA

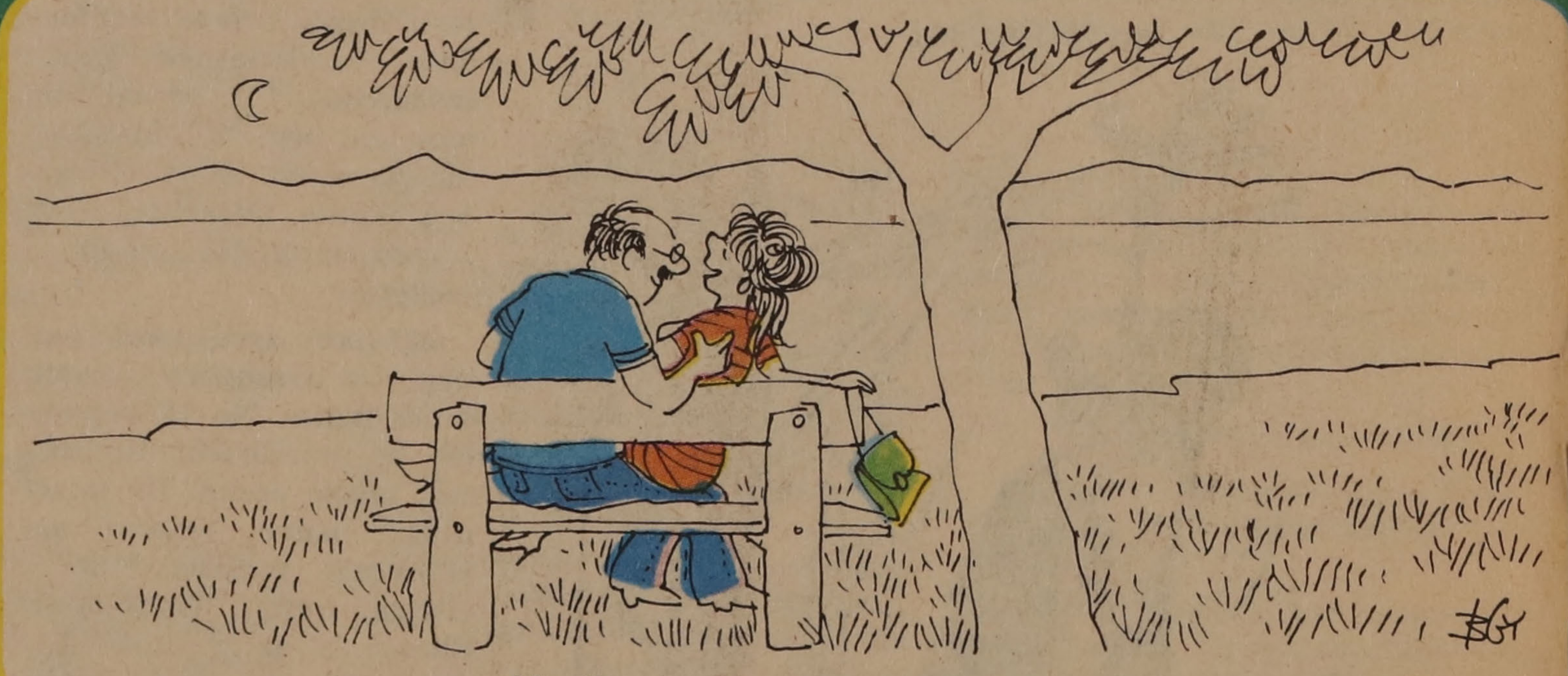

SZENTIVÁNEJI ÁLOM

– Te vagy az, Titánia?

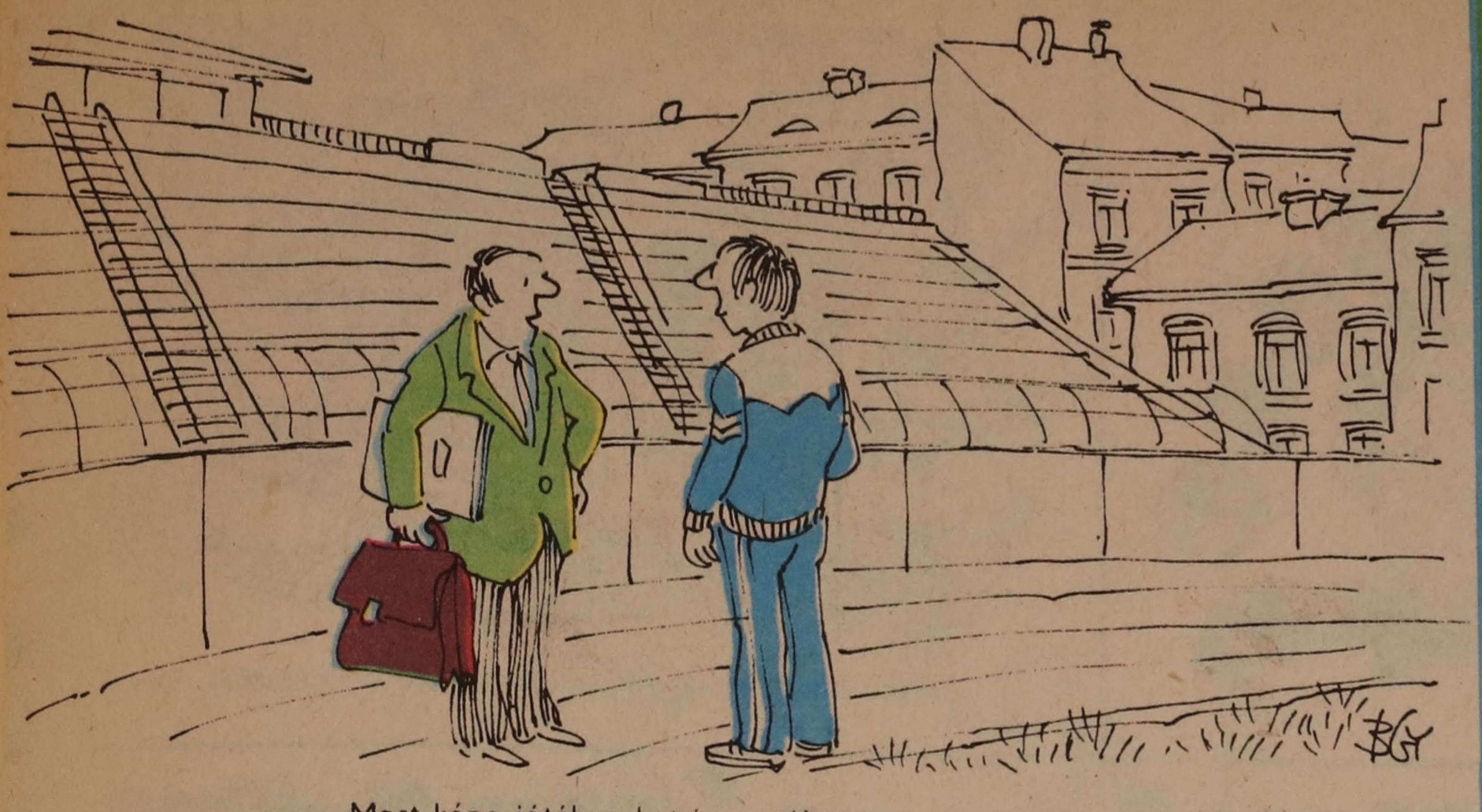

– Mesélj magadról! A feleséged milyen?

– Most csinálunk itthon egy kis nyáresti hangulatot!

KONJUNKTÚRA

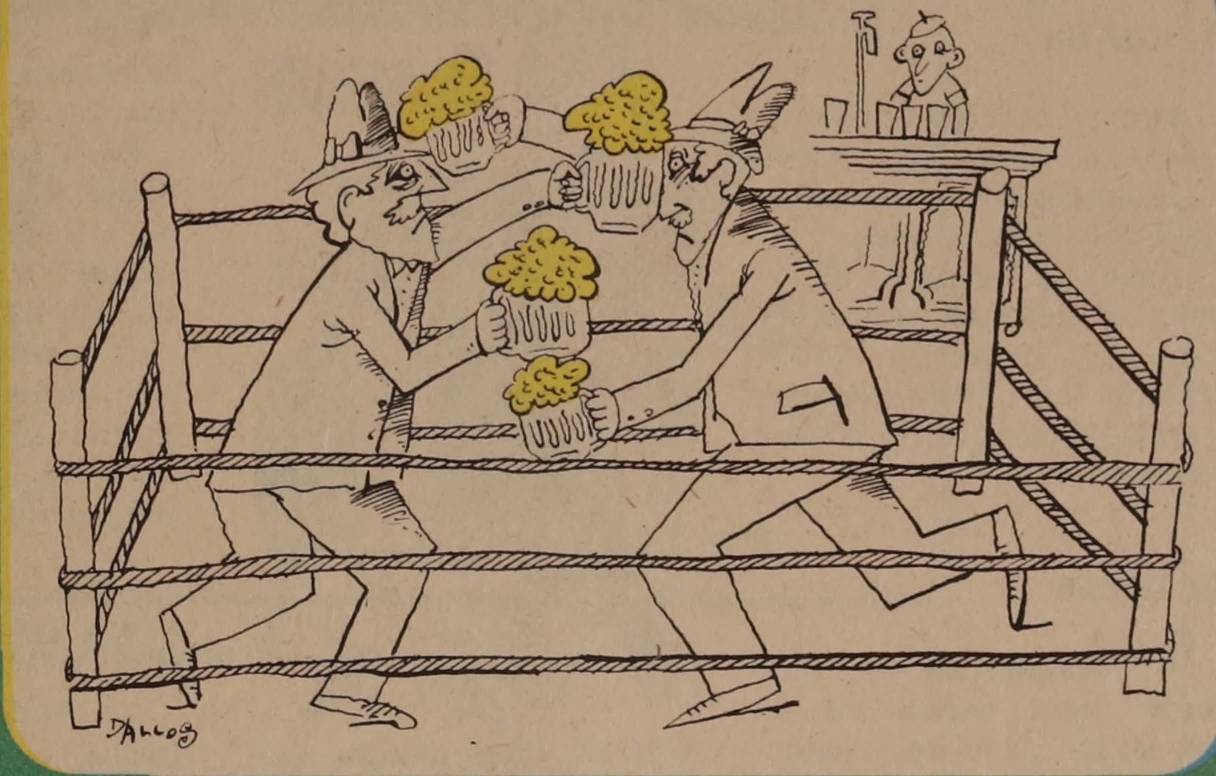

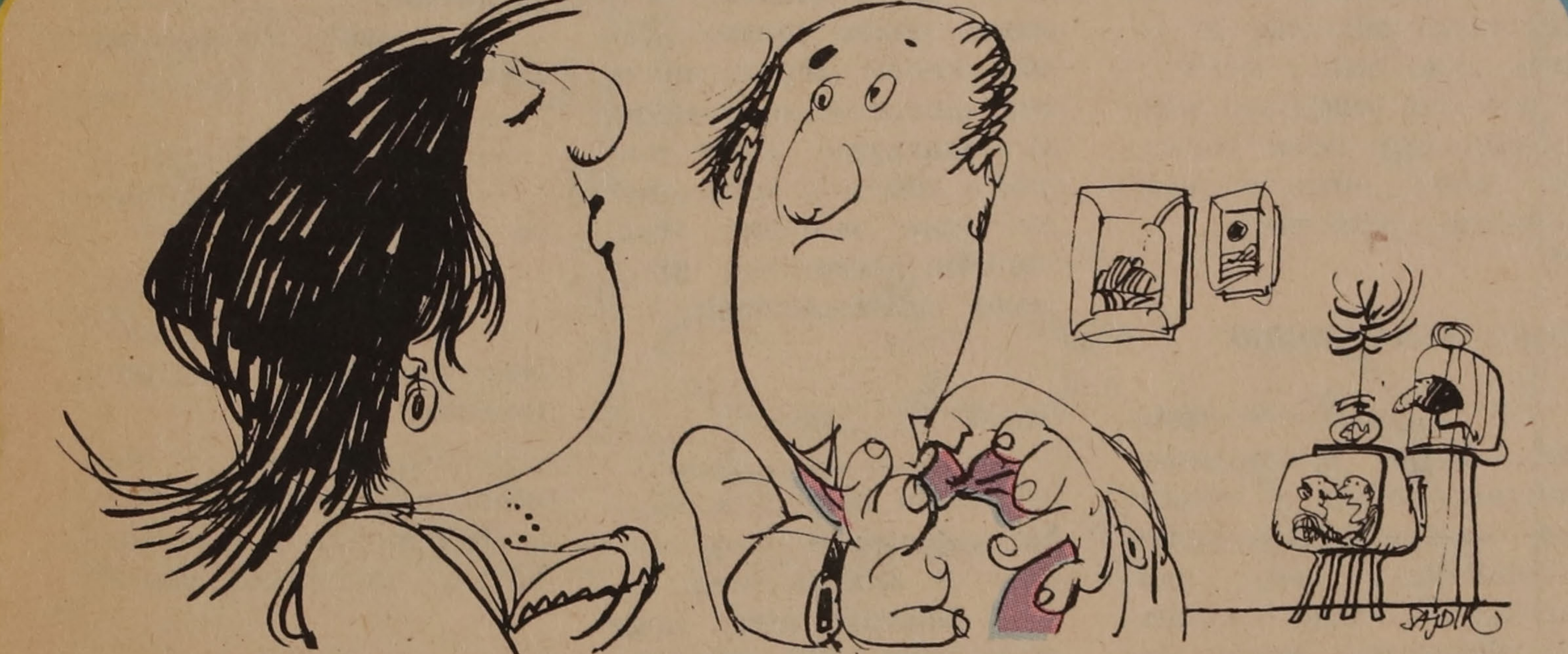
– Most kéne játékosokat importálni az angol csapatoktól!

NYÁRESTI MULATSÁGOK

SÖRMECCS

– Nem mész semmiféle szépségkirálynő választásra, itthon fogsz voksolni!

– Találd ki, ki vagyok?

A kivilágított hajó

A szolgáltatóközpont nagyáruháza olyan volt csütörtökön este hétkor, mint egy kivilágított hajó, amelyet éppen most bocsátanak vízre, és az öreg királynő már lóbálja a pezsgőspalackot. Már persze azzal a különbséggel, hogy kivilágított hajókon viszonylag ritkábban árulnak flórharisnyát, vikszelőgépet és pehelypaplant. Ezt a tetszetős hasonlatot elmondtam az üzletvezetőnek, de nem dobálta magát a gyönyörűségtől, mert nehéz ember volt.

— A számkivetettek hajója! — kiáltotta. — A kétségbeesett Robinzonoké! Nézzen körül, kérem, harminc senyvedő gályarab vitorlázik rajta, harminc eladó ölbetett kezekkel. A virágos partokon pezseg az élet, kérem, nóta van, muzsika, csókok és pofonok csattannak, boldog emberek sietnek akárhová, mindenhová, bárhová, csak hozzánk nem. Amúgy mi is hatkor zárunk. De a csütörtök az más. Csütörtökön nyolcig kell nyitva tartanunk, mert így rendelte a tengerek ura. És még ez sem lenne baj, ha nem mondanánk minden csütörtökön csütörtököt.

— Úgy érti, hogy vevő egy szál se?

Az üzletvezető ajka megremegett, bár ez látványnak sem volt lélekemelő.

— Miért is lenne? — harsogta fájdalmas felhangokkal. — Aki vikszelőgépet akart venni, hatig rég megvette. És kinek jut eszébe, hogy egy kánikulai csütörtök estén vattapaplant vásároljon?

— Pelyhet se?

— Pelyhet még kevésbé. Tiszta ráfizetés. Csak az áramfogyasztásunk annyi, amennyi egy hónapra fedezné Hévíz teljes szükségletét.

— Keszthelyét!

— Hévízét kérem. Ebben a szakmában mindennél fontosabb a precizítás. És harminc eladó, harminc Danaida, harminc Sziszifusz, harminc Prokrusztesz két teljes órán át ölbetett kézzel lógatja a lábát.

— Mi lenne, ha ölbetett lábbal lógatná a kezét? Csak úgy a változatosság kedvéért?

— Próbáltuk. Többen lumbágót kaptak, hát erről is bölcsen le kellett mondanunk. Ez a legborzasztóbb, kérem. Harminc tevékeny embert két órán át tétlenségre ítélni.

— Kísérletezhetnének esetleg ugróiskolával. A melegpadló kockamintázata elsőrendűen alkalmas rá.

— Szó sem lehet róla. Valaki benéz, rögtön kész a vád, persze a kereskedelmi dolgozók könnyen ugrálhatnak.

— Na és, ha blockflőte együttest alakítanának? Mostanában nagy divat.

— Lehetetlent kíván. Mi csakis kereskedelmi tevékenységgel foglalkozhatunk munkaidőben. Ez evidens.

Az egyik pult mögött gömbölyded hölgyet fedeztem fel, piros szemmel, zsebkendőbe dugott orral.

— A kartársnő miért pityereg? — próbáltam a jelenség mélyére hatolni.

— Ma érettségizett a fia — mondta az üzletvezető.

— Elhúzták?

— Átment. Egy anyának az mindegy. Ha elhúzzák, ha átmegy, egy anya pityereg.

— A pityergés tehát kereskedelmi tevékenységnek tekinthető?

— Korántsem. De egyetlen dolgozónak sem tilthatom meg, hogy üres perceiben lelki életet éljen. Végül is jogállamban vagyunk. Kérem, ha csak egy, csak egyetlenegy vevő beesne hozzánk csütörtökön hat után. Hogy jó estét kívánok, kérek ezt, vagy kérek azt, tudomisén, kérek egy fehér pólót tízéves fiúgyermek számára...

— Ezen ne múljék — mondtam, mert elömlött bennem a megértés langyos teje. — Jó estét kívánok, kérek egy fehér pólót tízéves fiúgyermek számára.

Az üzletvezető széttárta a karját.

— Sajnos fehér póló csak tizennégy esztendős fiúméretben van raktáron, de már ígérték. Tessék talán máskor benézni.

— Mégis, mikor?

— Mondjuk négy év múlva. Így, csütörtökön, estefelé...

Peterdi Pál

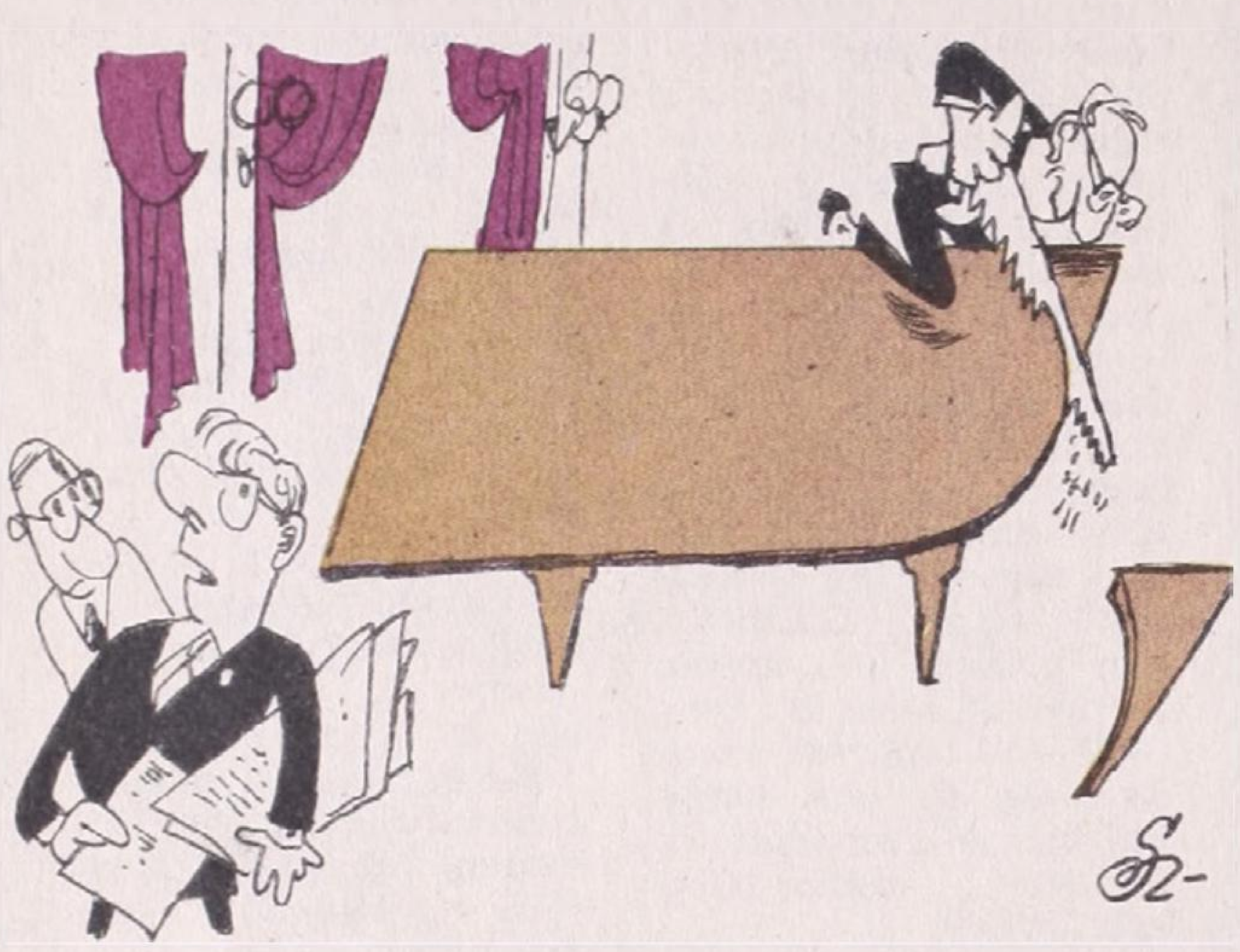
KICSI TELEK

NYUGDÍJASOK A KERESKEDELEMBEN

– Túlzásba tetszik vinni a vásárlókkal való foglalkozást, Sanyi bácsi!

– Úgy döntöttem, hogy mégis kerekasztal-tárgyalás legyen!

– Micsoda?! Ennyibe kerül? Ennyiért már talán Pesten is kapható lakás!

MORGÓ MARGÓJEGYZETEK

LOGIKUS

Hír: Fanatikus szurkolók csapatuk veresége feletti elkeseredésükben metrókocsikat rongáltak meg.

Ebből következő ellenhír: Fanatikus szurkolók csapatuk győzelme feletti örömükben hibás metrókocsik generáljavítását végezték el.

ÉRVELÉS

— Mostanában — bármely igény merül fel — ezt hallani: indokolt, jogos, de nincs rá pénz. Ez nem azt jelenti, hogy egyáltalán nincs pénzünk, de éppen arra, amire kérik — nincs. Ezt lehetetlen megcáfolni. Egy ilyen bombaérv, hogy „nincs rá pénz" — minden pénz megér.

KIRE SZAVAZTAM?

Túl vagyunk a választáson, ideje elmondanom, milyen gondban voltam. Az országgyűlési képviselőjelölteknél nem, mert azokat ismertem. A tanácstagjelölteknél annál inkább. Mindkettő meggyőzően beszélt. Mindkettő a Népfront programját vallotta. Mindkettő szimpatikus volt. Mégis választanom kellett. Melyiket szeressem? Alaposan szemügyre vettem őket. Az első jelölt, Lóbányai szép szál ember volt, de a bal első vipla szemfoga elcsúfította. Döhönyeinek, a másik jelöltnek olyan fogsora volt, mint egy Amodent reklám, viszont alig látszott ki az asztal mögül, márpedig a kis növésű politikusokkal rossz tapasztalataim vannak. Lóbányai enyhén raccsolt, folyton azt mondta, hogy „Ihán és Ihak", Döhönyei meg pöszített. Lóbányainak bibircsók volt az orrán, Döhönyeinek meg akkora szőrök lógtak ki a füléből, mint egy vécékefe. Így persze nehéz dönteni. Sokáig kellett töprengenem, míg elhatároztam magam, kire szavazzak. Hogy melyikre adtam a voksomat? Azt nem mondom meg. Politikai kérdésben nincs helye indiszkréciónak.

ÖNÉRZET

A fiatal hölgyet az áruház bejárata előtt egy elegáns úr szólítja meg.

— Engedje meg, hogy gratuláljak. Ma köszöntjük áruházunk egymilliomodik vevőjét és a véletlen Önnek kedvezett. Szeretném átadni cégünk jutalmát az egymillió forintos vásárlási utalványt. Bemutatkozom: dr. Média Rezső vagyok, a propagandafőnök. Szabad tudnom a nevét?

— Utcán nem ismerkedem... — így a hölgy és elvonul.

MŰÉLVEZET

„Gyönyörű volt... Ez már nem rutin, ez a klasszikus művészet. Szubtilis, árnyalt, finom, légies, átszellemült, amit a kéz művel. És nemcsak a jobb, de a balkéz is. Piano kezdi, crescendóba megy át, majd felharsan a diadalmas fortissimo.. "

Ez a hang a másik szobából jön, ahol nyitva a tévé. Kiről beszélnek ugyan? Richterről? Kocsis Zoltánról?

„... most küldd a padlóra, hiszen már megrogygyant!..."

Ja, ez a Ring. De nem Wágnertől.

A LA GELKA

— Hát akkor kedves Beáta, eljön hozzám, hogy néhány boldog órát együtt tölthessünk?

— Eljövök Pista, megígértem.

— Mikor?

— Kedd jó?

— Nagyon jó. Hány órára várhatom?

— 14 és 20 óra között.

— Ilyen tág határidő?! Nem mondhatná meg pontosabban?

— Sajnos nem. A délutáni műszakban sok helyre kell mennem, nem tudhatom, hol mikor végzek.

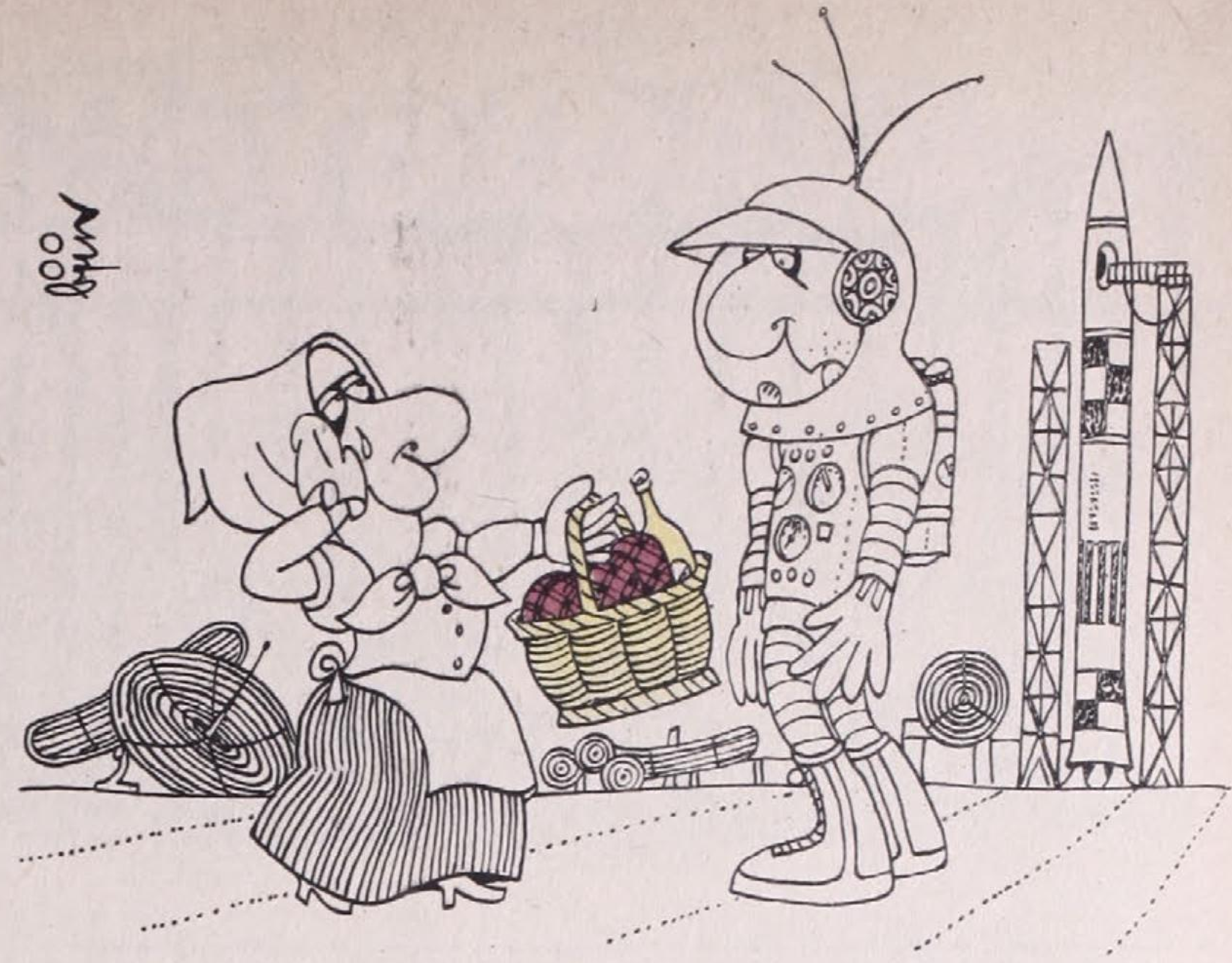
ÖREG ÚJSÁGÍRÓ PANASZAI

— Sajnos, a fiatal szerkesztők nem foglalkoztatnak, pedig igyekszem illemtudóan viselkedni, megadom nekik a kellő tiszteletet, iparkodok tanulni tőlük, ellesni szakmai fortélyaikat, átvenni gazdag élettapasztalataikat, például azt, hogy ők nem élték meg a világháborút, az ostromot, hadifogságot, lágert, az ötvenes éveket, míg viszont nekem mindezekben a megnemélésekben nem volt részem, vagyis hozzájuk képest csakugyan élményszegény vagyok.

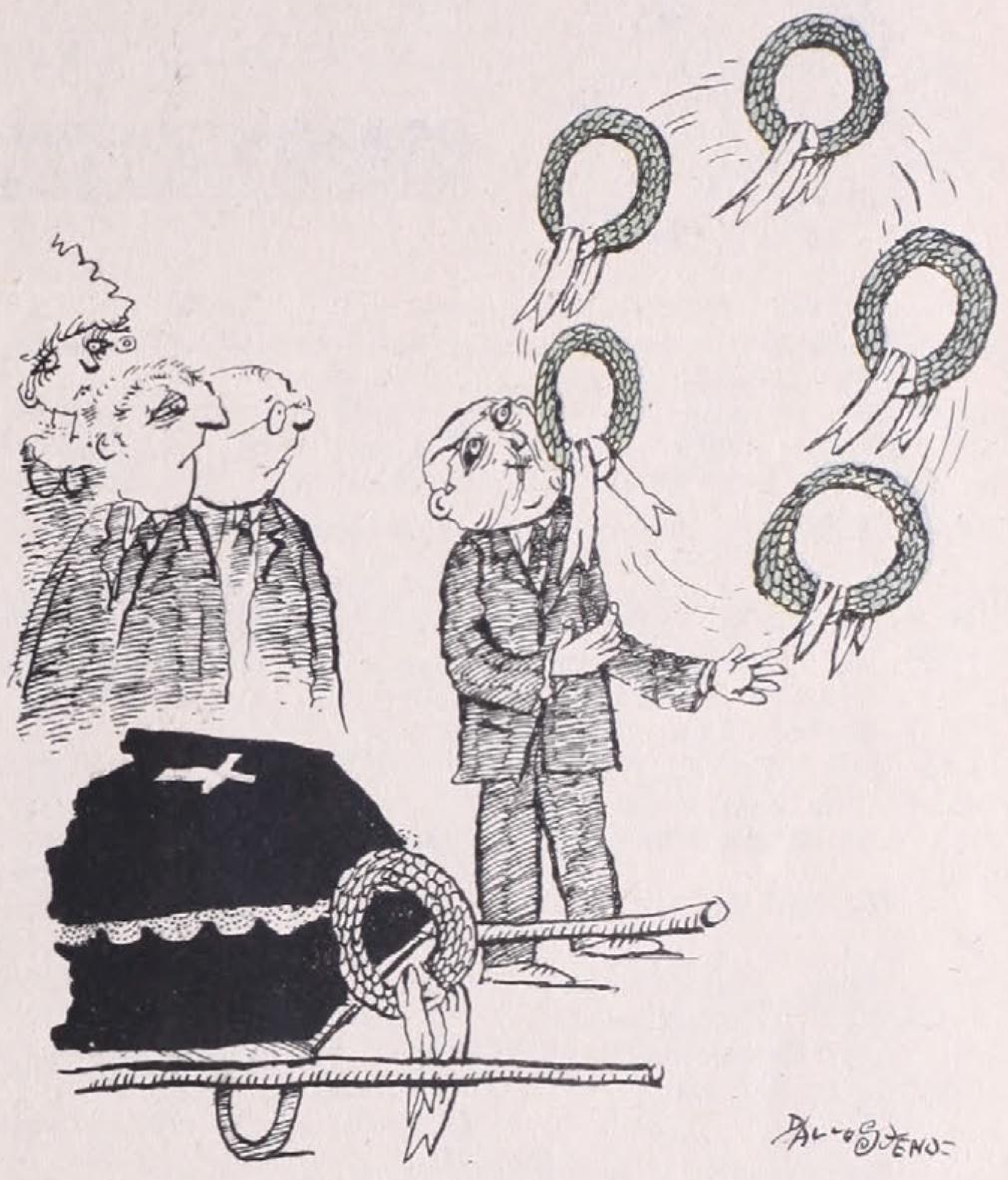
Novobáczky Sándor

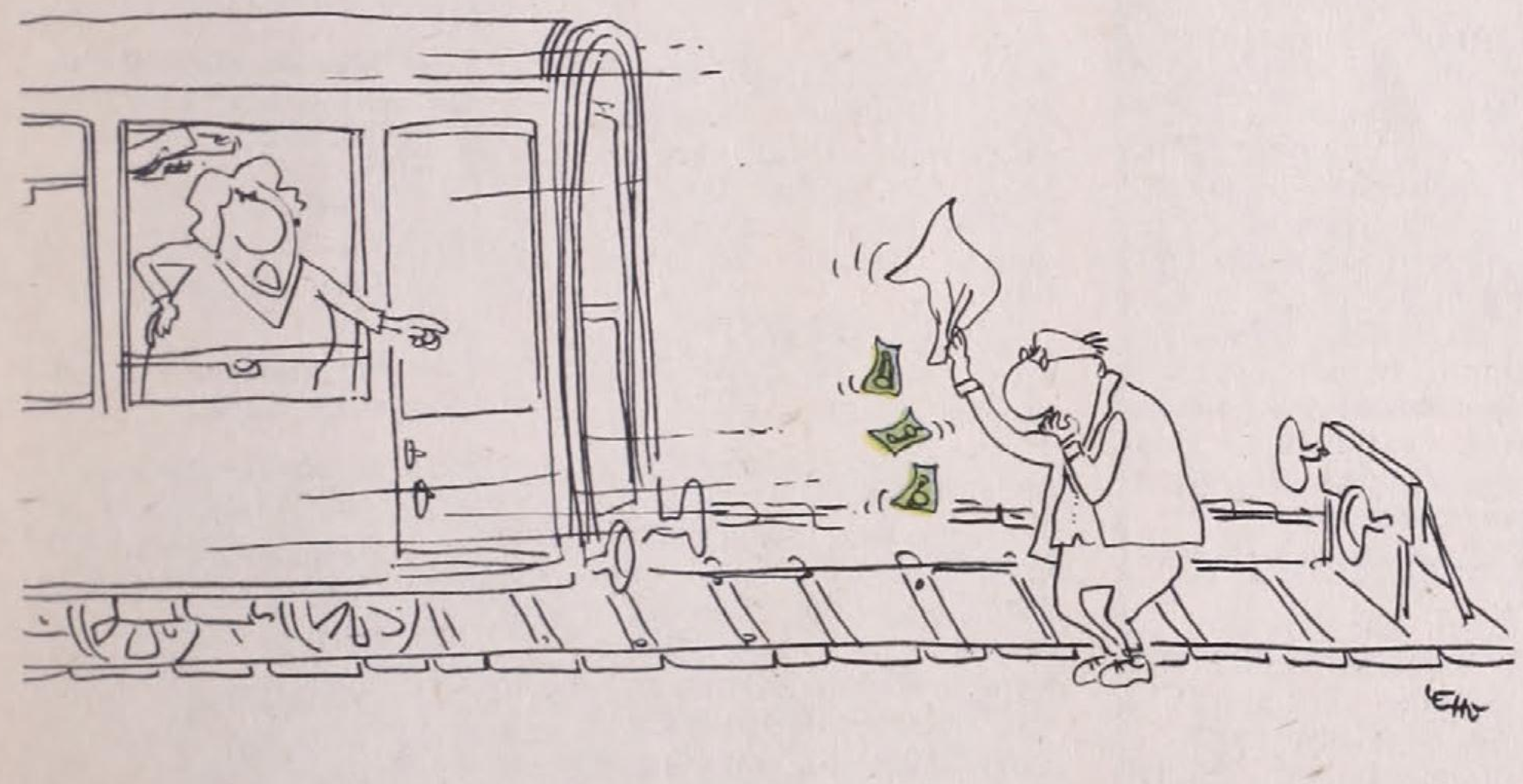
Isten vele

BALAZS-PIRI,
SAJDIK,
DALLOS,
LEHOCZKI,
HEGEDŰS,
FÜLÖP

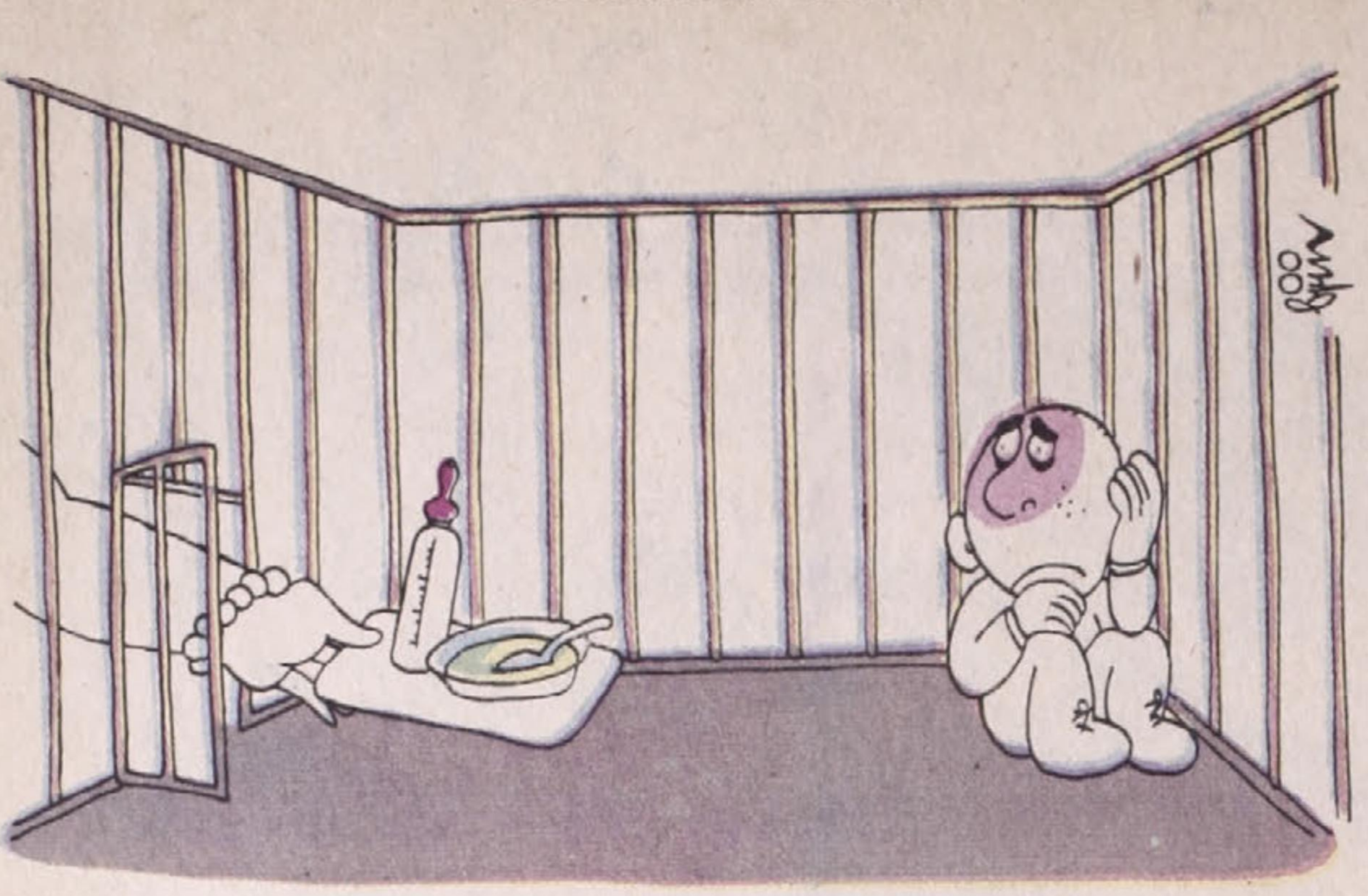

ELIDEGENEDETT CSALÁD

– Pedig, hogy várta már szegénykém a japán kocsikat...

LUDAS INTERJÚ

Biztos ami miniszteri biztos?

BESZÉLGETÉS DR. DALMY TIBORRAL

— Kemény ember, úgy tartják Önről...

— Nem tagadom, ahol gond van, odalépek. Voltak, persze hogy voltak konfliktusaim a közreműködő vállalatok vezetőivel. Egy ízben, évekkel ezelőtt, egy kooperációs tárgyaláson például arra kényszerültem, hogy kijelentsem: elegem van a FŐMTERV főmérnökéből. Az illetőt történetesen Dalmy Tibornak hívták. Kénytelen voltam magam ellen is eljárni...

— Ön miniszteri biztos...

— Most éppen nem. Megbízatásaim meghatározott munkára és meghatározott időre szóltak.

— Híd-specialista?

— Hivatásom szerint hídtervező. Amikor 1977-ben fölmerült a Margit-híd és a Mártírok útja felújítása, a tárgyalásokon a vállalatunkat én képviseltem. A főváros és a tárca vezetői úgy ítélték meg a helyzetet, hogy ehhez a már-már katonai manőverhez kell egy miniszteri biztos. Kijelöltek.

— Szóval biztos ami miniszteri biztos?

— Enélkül ma még sajnos nem megy. Néha órák alatt kell valamilyen módosításról határozni. A szokványos úton ez nagyon nehéz.

— Mi a Dalmy-féle hídsikerek titka? A munkatársakat kell okosan megválasztani, netán a határidőket?

— Nézze, érvényes normatívák alapján állapítjuk meg a határidőket, s ezekben egy szem tartalék nincsen.

— És a pénztárcában?

— A hídmunkákhoz egy bizonyos pénzkerettel rendelkezem. Ebből célprémiumot is kioszthatok, de az összeg kétharmada a túlórák fizetésére szolgál. Szóval nem lehet nálunk meggazdagodni. Módomban áll viszont valóságosan differenciálni, a kiemelkedő teljesítményeket díjazni.

— Ez azért másként fest, mint máshol általában...

— Ez igen.

— Milyen a hangulat ezeknél a munkáknál?

— Általában derűsen mennek a dolgok. Régi, összeszokott csapat, baráti a légkör, így, ha mégis kell, komoly erőfeszítésembe kerül elérni, hogy féljenek tőlem.

— Ön tehát olykor afféle korbácsos ember?

— Úgy valahogy. A heti vezetői tanácskozások számonkéréssel kezdődnek.

— Nem kellett még szakmai engedményekkel áldoznia a határidők oltárán?

— Szerencsére erre még nem próbáltak rávenni. De nem is engedném. Az idő, végső soron, másodlagos.

— Voltak már kudarcai a munkájában?

— Persze. Ez a mélyépítő szakma természetéből adódik. Nagy gépekkel, talajvízben dolgozunk, hatalmas földmennyiséget kell megmozgatni és megfogni. Jók az idegeim, s fiatalabb koromban tudott fölizgatni. Példát mondjak? Az összes gyalogos aluljárót mi csináltuk Pesten. Történt egyszer, hogy buzgár tört föl az Emke alatt. Éjszaka, cementes zsákokkal valódi árvízvédelmi rohammunkát végeztünk, miközben odafönt szólt a zene, játszott a zongorista.

— Jó lehetett a hangulat...

— Igen, bár ilyenkor az ember kevésbé muzikális.

— Miként kezdődött a kapcsolata a sajtóval?

— Annak idején, a Margit-híd felújítása során, a Mártírok útján nagyon rosszul mentek a dolgok. És persze jöttek a szokásos nyilatkozatok: minden szép, minden remek... Mondtam, ez így nem lesz jó. Kiadtam egy hírt, miszerint leült az egész. Érdekes módon ez használt...

— Ön nehezen állt rá erre az interjúra. Azt mondta, Dalmy folyik már a csapból is. Zavarja a reflektorfény?

— Zavar. Szemben az építészekkel, a mi szakmánknak a névtelenség az erkölcsi normája. Ha valami, a hidak, a csatornák, a gázvezetékek építése igazán csapatmunka. Egyetlen ember ezt nem hozhatja össze.

Münz András

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Nagyságos asszonyom, végre teljesen meggyógyult. Többé nem kell idejárnia.

— De doktor úr, mit csináljak ezentúl kedd délután?!

•

Egy hölgy francia pudlit akar venni.

— Ez a kutya csakugyan nemes származék? — kérdi az eladótól.

— Természetesen! Ha beszélni tudna, szóba se állna velünk!

•

— Peti, játsszunk iskolásdit.

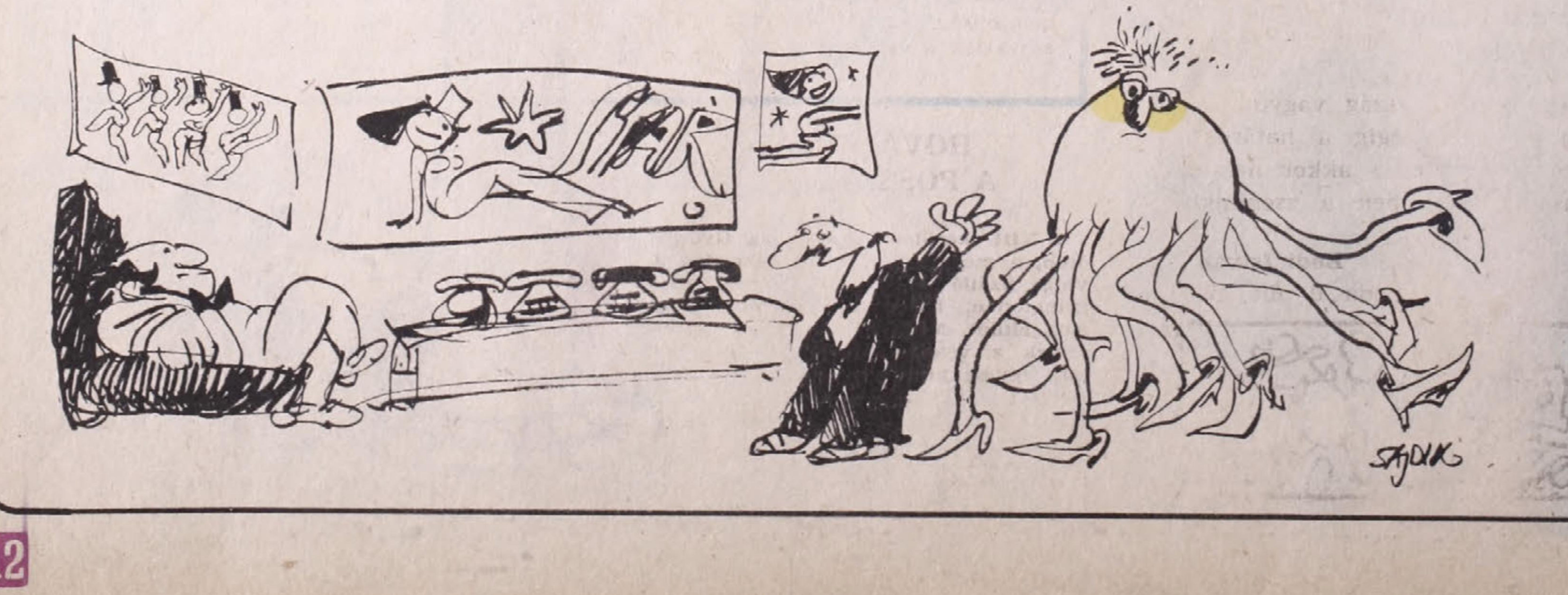
— Jól van, Palika, én hiányozni fogok!

•

A skót család nyaralási terveit fontolgatja.

— Úgy szeretnék eljutni valahová, ahol régen nem jártam — ábrándozik a fiú.

— Akkor menj a borbélyhoz, de gyorsan — válaszol az apa.

— Ajánlom a polipomat, megtakarít egy egész görlcsapatot.

AZ OLVASÓ OLDALA

RUGALMASSÁG

A Magyar Posta jóvoltából azon néhány ezer állampolgár közé tartozom, akik önszántából telefonkötvényt vásároltak. Mármint a Posta önszántából. Ők ugyanis kiagyalták, hogy telefont Szegeden és környékén csak kötvényre adnak. Miután én telefont szeretnék, kötvényt vásároltam. Alig huszonötezerért. Mi ez ma egy magyar állampolgárnak? Kivágja a mellényzsebéből, feltéve, ha van benne. Nálam volt. Igaz, hogy más célra, de üsse kő, ha egyszer a Magyar Posta kötvénytulajdonost akar belőlem csinálni, legyen. Lepipáljuk kötvényben mi még a nyugatiakat is. Úgy vásároltuk, mint a cukrot. Vagyis drágán.

Nem panaszkodhatunk, mert évi 7 százalékos kamatot fizetnek és 12 év alatt a tőkét is visszatérítik. Hogy a többi kötvényre mások 10—11 százalékot fizetnek és fele annyi idő alatt fizetik vissza, arra kár odafigyelni. A java azonban most következik. A Magyar Posta tartja a szavát. A világért sem árulja el, hogy a 3 évre vállalt bekötést mikor szándékozik végrehajtani. Csak a végső határidőt hajtogatja, pedig állítólag részletes végrehajtási tervet készített. Ez viszont titok, tartalmához a kötvénytulajdonosaknak semmi köze, ő örüljön, hogy jegyezhetett, és minden évben szelvényeket vághat 12 esztendőn át. Így lehet a savanyú pofa mellé szelvényt is vágni. Ez év március végén én is vágtam. Sikerült. Boldogan vittem a postára, hogy fizessék ki az 1750 forint kamatot. „Nem oda Buda" — mondta a postáskisasszony. A szelvény nem elég, kérjük bemutatni a kötvényt. Hazamentem a kötvényért. Megtaláltam, viszszamentem, bemutattam. Nem elég. Igazolni kell a személyazonosságot is. Az is megtörtént. Leellenőrizte az összes adatot, a lakóhelyet is beleértve, majd visszaadta a szelvényt. „Szíveskedjék a hátára ráírni a mai dátumot és aláírni". Megtettem ezt is. Erre ő vonalzóval átlós irányban pontosan kimérve, áthúzásokkal érvénytelenítette a szelvényt, ráütötte a napi bélyegzőt. Megnézte, hogy az általam ráírt dátum egyezik-e az övével. Szerencsére stimmelt. Azután ismét fellapozta a személyigazolványomat, ráírta a szelvényre a személyi számot és kifizette az 1750 forintot.

Ugyanezen a napon a postás hozott részemre 4000 forintot. Nem voltam otthon, mert a kötvényszelvény beváltását intéztem. A postás minden további nélkül kifizette a pénzt a lakótársamnak, még a személyi igazolványát sem kérte. Mondja ezek után valaki, hogy a Magyar Posta nem rugalmas.

Fazekas Zoltán
Szeged, Hunyadi J. út 75. C. 6725

SZÓRAKOZNI VÁGYTAM...

Kezdek gyanakodni, hogy túl érzékeny vagyok, de megint történt valami, amit nem bírok magamban tartani. „Sekélyes" irodalmi ízlésem kielégítése céljából a pesti Erkel Ferenc Könyvesboltban megvásároltam Robin Cook: Láz című művét. Töredelmesen bevallom, hogy szembehelyezkedve kultúrpolitikai irányvonalunkkal, mindössze szórakozni vágytam. Ebben aztán bőven lett részem, az alábbiak szerint.

A könyv körülbelül a felétől időnként újra kezdődött, a közbeeső részek viszont kimaradtak. Lehet, hogy a Zrínyi Nyomdában úgy gondolják, hogy szó szerint kell venni a „Ismétlés a tudás anyja" közmondásunkat. A könyvet visszavittem, hogy kicseréljem, de időközben elfogyott. Mivel a blokkot nem őriztem meg, a pénzt nem voltak hajlandók visszaadni, felajánlották, vegyek helyette valami mást. Én viszont pont ezt a könyvet szerettem volna elolvasni, más éppen nem érdekelt. Ekkor elküldtek az Európa Könyvesboltba, de ott leltároztak. Még négy-öt helyen próbálkoztam, majd visszatértem az Erkelbe. Kértem, ha az általuk eladott selejt árát nem hajlandók megtéríteni, adjanak egy bónt, amit majd alkalomadtán levásárolhatok. A válasz: nem tudom bizonyítani, hogy ott vettem a könyvet, és ilyesmivel egyébként sem foglalkoznak.

Tehát van egy nem dotált 45 forintos könyvem, melynek tartalmát nem vagyok képes felderíteni. És van rengeteg bosszúságom. Kérem, mondják meg nekem, mindennek így kellett-e történnie, és a hibát esetleg egyedül magamban keressem, vagy nem vagyok teljesen hülye, csak kiszolgáltatott.

Csobánczy Jenő
Budapest II., Rómer Flóris u. 26.
1024

TÜCSÖK és BOGÁR

Bivalyvadászat

Már régóta nem vándorolnak bivalycsordák sehol a Földön, a bivalyt vadászni is tilos, védett állattá lett. Az egyesült államokbeli Texas

A képen látható bölény tehát teljes biztonságban van!

(A Déli Hírlapban fedezte fel Erdély Károly, miskolci olvasónk)

A fejesek döntöttek

Haladás—Tatabánya 3—1 (3—1)

Már amint az lenni szokott!

(A Népszavából ollózta Antal József)

9 ÓRA. *Szolnok* megyéből érkezik a hír: az első szavazóknak *úttörők* kedveskednek maguk készítette apró ajándékkal, egy-egy szál virággal. Újabb jelentés: *Önbölyben, Nyíribrányban* és *Villányban* is befejezték a szavazást — Villányban német nemzetiségi viseletben is szavaztak a választók.

12 ÓRA. Ismét 16 községben befejeződött a szavazás — köztük a *Baranya* megyei *Villányban, Drávaszabolcson,* a

Hogyhogy kétszer fejezték be? Közben talán elkezdték újból?

(A Vasárnapi Hírek június 9-i számából ollózta Győrfi Tibor budapesti olvasónk.)

...dományos Módszertani Központ. Az Országos Antialkoholizmus Elleni Különbizottság javaslatára létrehozott, s az Antialkoho-

Nekünk mindenre van gondunk!

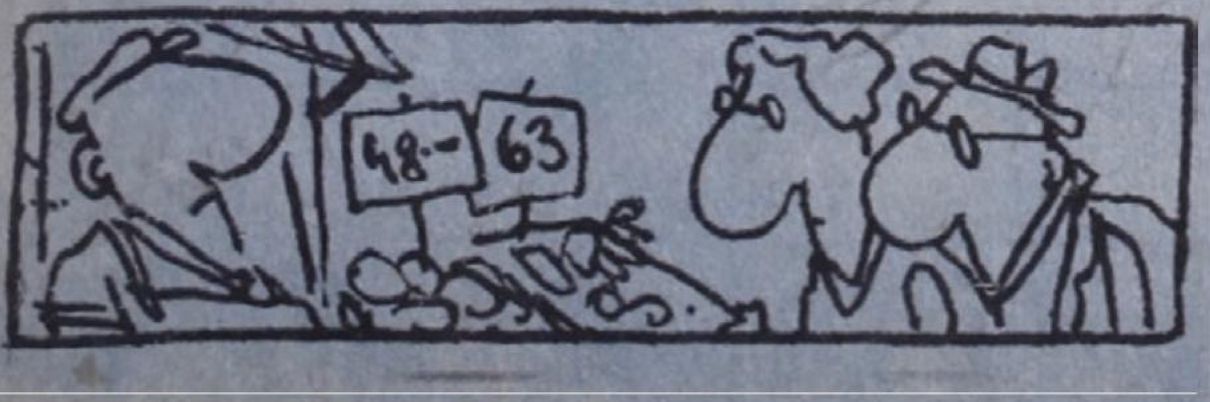
(A Magyar Hírlapban találta Mészáros Róbert)

ZÖLDSÉG

Eléggé fura, hogy a fővárosi piacokon egyes élelmiszereket, zöldségeket, gyümölcsöket olcsóbban lehet kapni, mint a vidéki városokban. Valahol azt hallottam, hogy ezt a jobb megközelítési lehetőség, úthálózat indokolja, azaz a termelők bősége, kínálata. Jó, jó, de nekik egyszerűbb lenne helyben vagy a közelben eladni áruikat, hiszen korántsem a budapesti Nagykörúton húzódnak a baromfikeltetők, a veteményesek. A szállítási költség minimális lenne, hiszen el sem mozdulnának. Vagy sznobok a termelők, és csupán a pesti jelenlét csábítja őket?

Javaslom — amúgy is kis ország vagyunk —, hogy Budapest terjeszkedjen végig a határokig, távlatokban úgysincs más hátra, s akkor nekünk sem kell bevásárláskor mélyebben a zsebünkbe nyúlni.

Bódi István
Szolnok, Óvoda u. 6/a. 5000

HOVÁ TŰNT A POSTALÁDA?

A XIII. kerületben a Dózsa György úton, a metró lejárójánál, közvetlen a Volga Szálló előtt, volt egy postaláda. Érthetetlen, hogy a napokban ez a láda eltűnt. Mi erről a posta illetékeseinek a véleménye? Vagy talán jól esik egyeseknek, ha a szálló vendégei mérgelődnek az eltűnt postaláda miatt? Furcsa eljárás ez!

Tuboly Lajos
Budapest,
Kassák L. u. 38.
1134

NAHÁT

című rejtvényünk megfejtése:

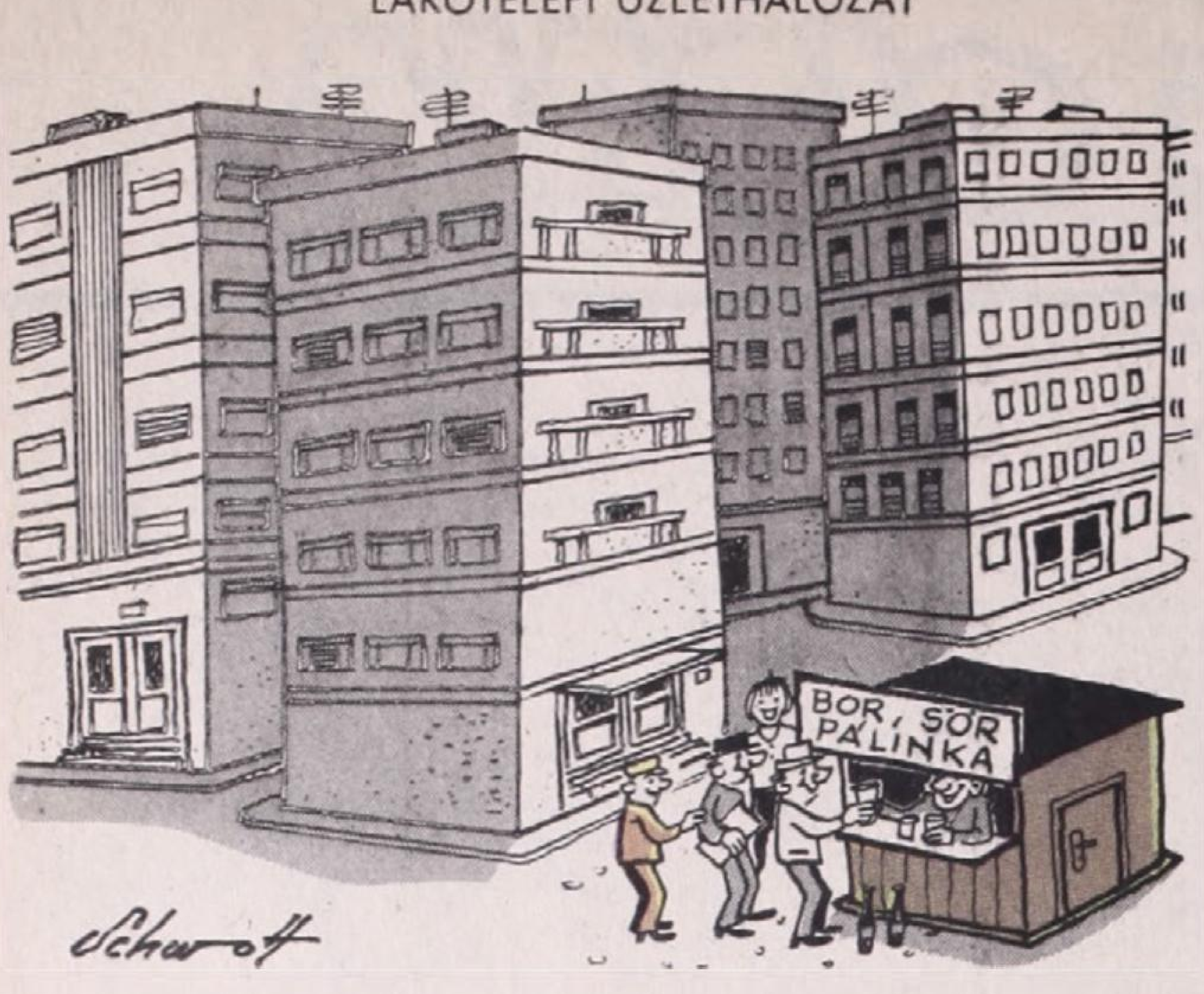
— Nem úgy van az kérem. A gyereken sapka is volt, azt hova tette?

200—200 forintot nyert:

Szegedi Sándor, Szendrőlád, állomás, 3751
Árva Irén, Hajdúszoboszló, Landler J. u. 15., 4200
Vajda Vince, Budapest, Rákospatak park 9., 1142

A nyereményeket postán küldjük el.

LAKÓTELEPI ÜZLETHÁLÓZAT

TRIBÜN

Két milliomos golfprofi vetélkedik.

— Nekem annyi a pénzem, hogy egész Amerikát meg tudnám venni.

— Jó, csakhogy én nem adom el.

Steve Lundquist, a 100 éves mellúszás világrekordere mondta:

— Ha sikerül öt percet ellógnom az edzésről, úgy érzem, öt évvel meghosszabbítottam az életemet.

Kemény fickó lehet az edzője.

Wayne Gretzky, a jégkorong törékeny szupersztárja meséli a Stanley kupa döntőjéről.

— Rólam mindenki tudja, hogy szelíd, galamblelkű ember vagyok. Hát csak behúztam egyet az ellenfelemnek, aztán a palánk mellé mentem, s onnét figyeltem, hogyan verekednek a többiek.

John Haslam, angol labdarúgó, próbajátékra jelentkezett a Kansas City Chiefs rögbi (pardon: american football) csapatánál. Az első perc elteltével rémülten rohant az edzőhöz:

— Jóságos ég, ez a sok góliát, mind rámrohan, ha megkapom a labdát?

— Nyugodj meg, fiam — mondta a mester. — Csak addig fáj, amíg el nem ájulsz.

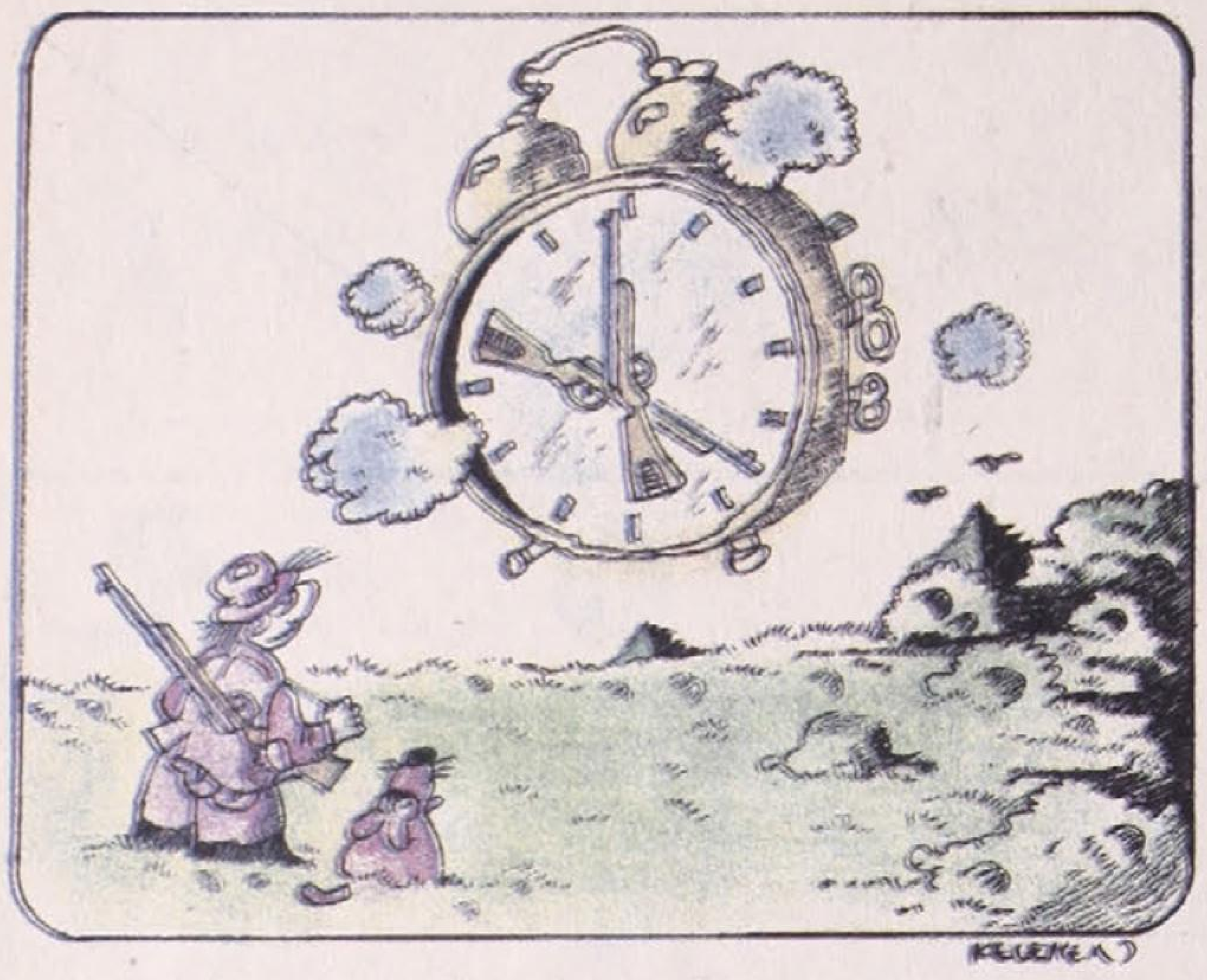
Mortensent, a dán kézilabdakapust orrbanyomta egy süvítő labda. A kapus összeesett, aztán félig kábultan matatni kezdett a padlón.

— Hősies dolog volt — dicsérték utóbb a társai —, hogy a szörnyű fájdalom ellenére rögtön a labdáért nyúltál.

— Dehogyis nyúltam a labdáért — helyesbített Mortensen. — A fogaimat keresgéltem.

(p. p.)

VADÁSZIDŐ

TÁJÉKOZÓDÁSI FUTÁS

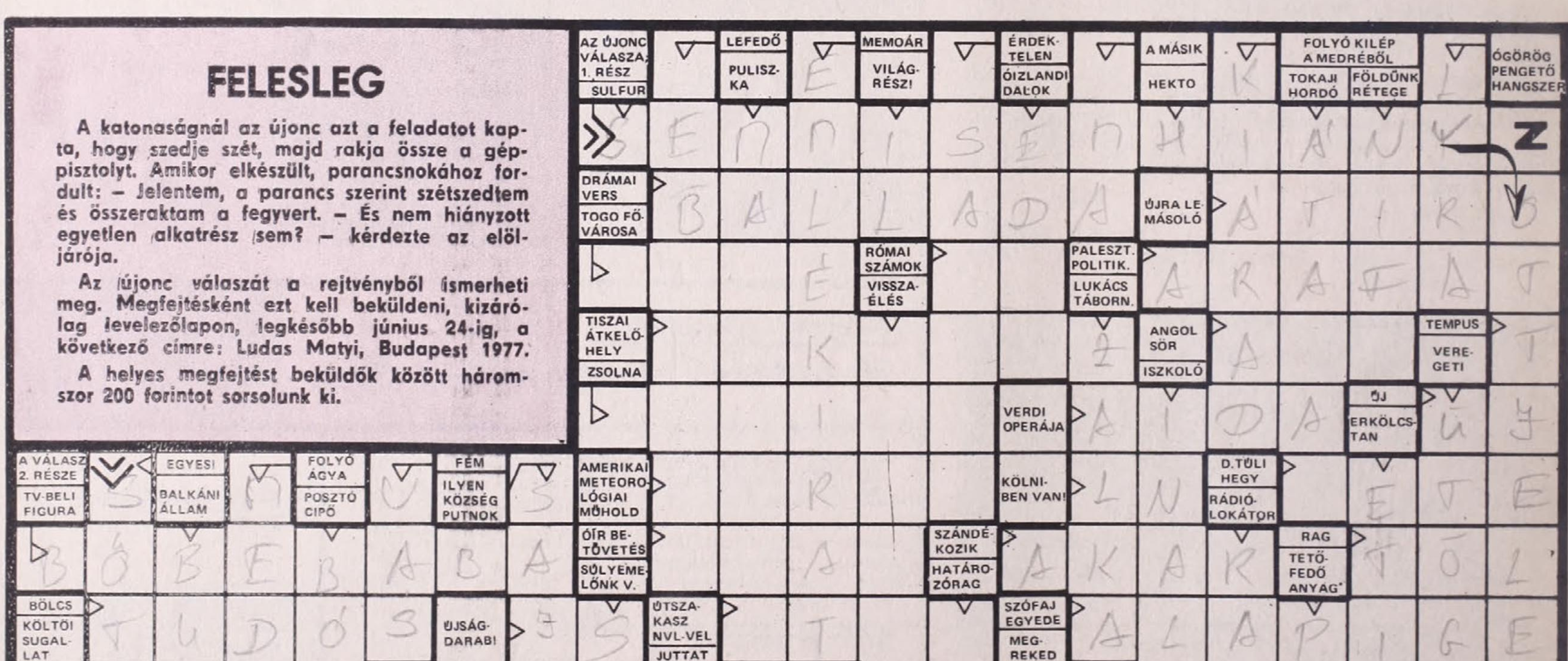
– Te jó ég, a bika megkaparintotta a térképemet!

FELESLEG

A katonaságnál az újonc azt a feladatot kapta, hogy szedje szét, majd rakja össze a géppisztolyt. Amikor elkészült, parancsnokához fordult: – Jelentem, a parancs szerint szétszedtem és összeraktam a fegyvert. – És nem hiányzott egyetlen alkatrész sem? – kérdezte az elöljárója.

Az újonc válaszát a rejtvényből ismerheti meg. Megfejtésként ezt kell beküldeni, kizárólag levelezőlapon, legkésőbb június 24-ig, a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

IMPORT HUMOR

HEINZ JANKOFSKY:
TÖMEGSPORT

– Mindenki ezt kapja! Így legalább nem lesz sértődés!

– Egy kicsit magasra tették a célszalagot.

– Eldugta a sárga lapot! Addig nem játszunk tovább, míg visz-sza nem adja!

– Kíméljük az asztalt, sporttársak, még egészen új!

Ludas Matyi

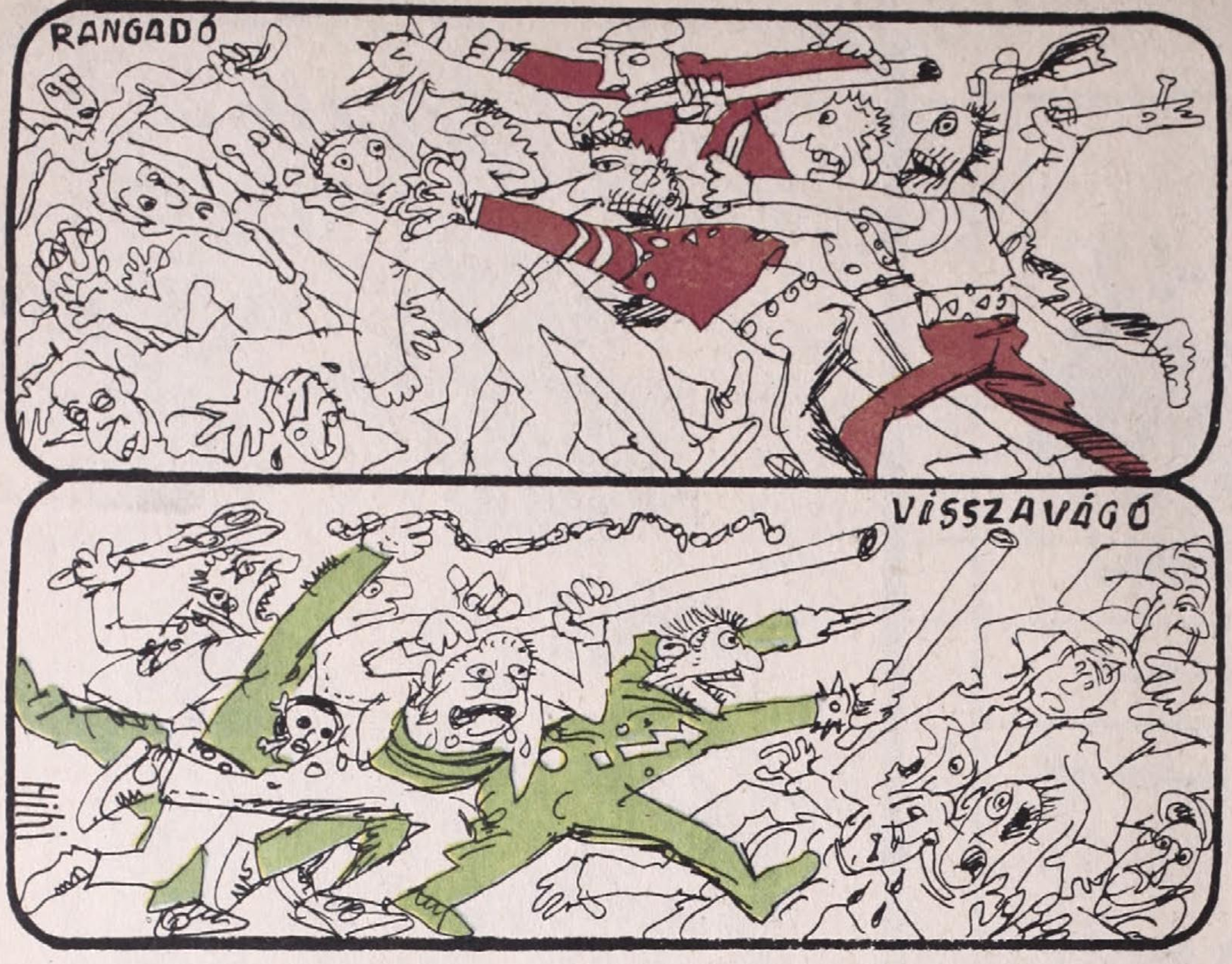
Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII.,
Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130

SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: TILL IMRE vezérigazgató

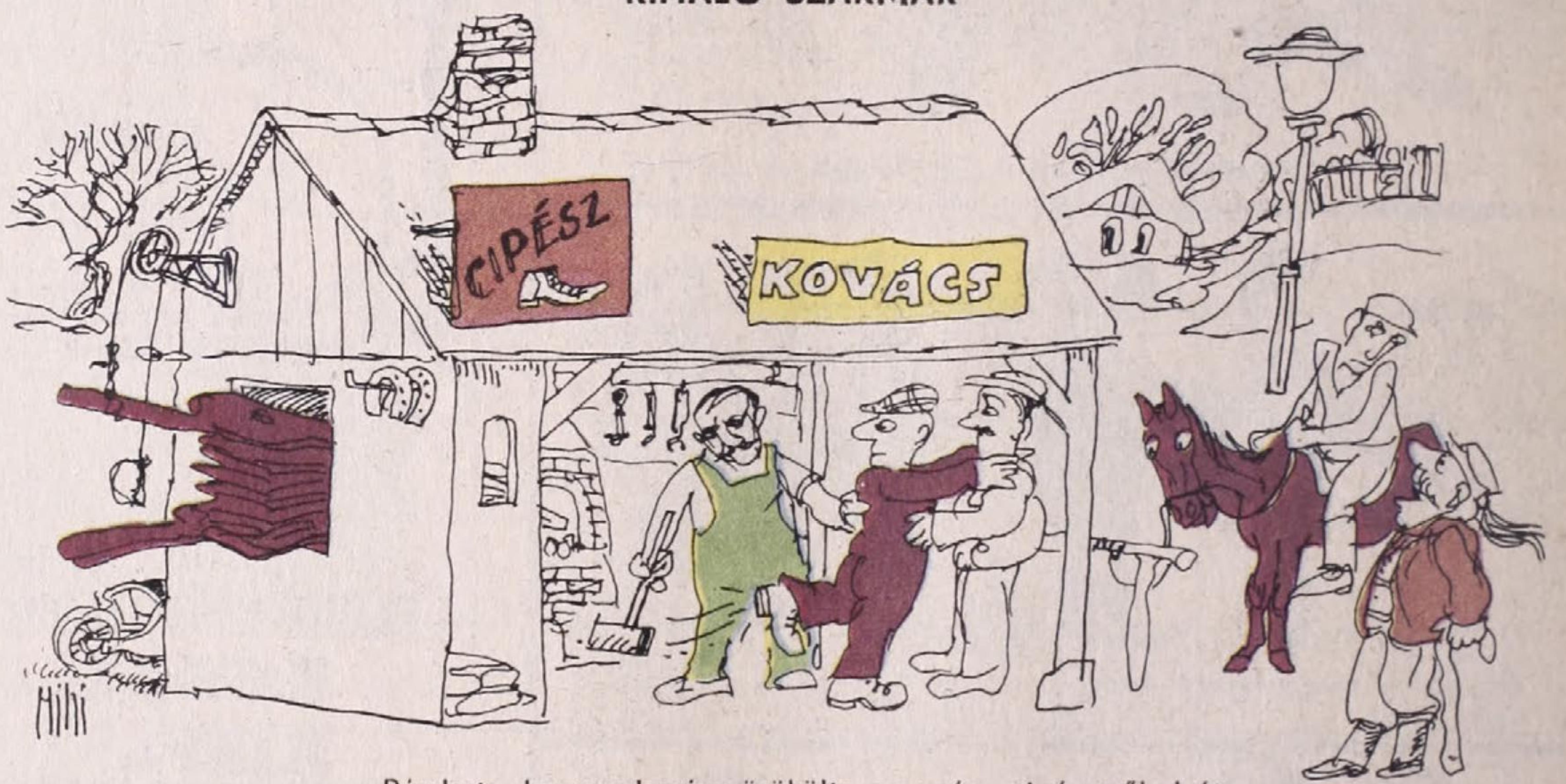
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900) személyesen vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 16,— Ft, negyedévre 48,— Ft, egy évre 192,— Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással
85.2308/20-25
Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató
ISSN 0134—0611

LELÁTÓ '85

KIHALÓ SZAKMÁK

– Pár hete, hogy a kovács örökölte az apósa cipészműhelyét . . .

MŰEMLÉKVÉDELEM

– Ennyi év után megint osztrák kézre került a végvár?

HEGEDŰS ISTVÁN RAJZAI